

Inhoud:

Kerstwens.

Van de redactie

Mededelingen van het bestuur.....

Van de Voorzitter/ secretaris

Van de Penningmeester / drukker/ ziekenboeg

Afscheid **Overste H.M. Kleinschaarsberg**

Lou Saenger 100 jaar / Wapenbroeder 2-6 / 1-15 RI

Reünie 15 september 2010/reactie **Nico Vroom**

Reisverslag **sobat van Erp** naar Indonesië

Oproep van **sobat Hovens**/ Heemkundegroep

Vermist **J.D.**/internettip **A.v.H.** /e-mailgroep 2-6 R.I.

Boekbespreking Koloniale oorlog 1945-1949 **F.v.B.**

Achteruitkijkspiegel van het leven **ad van Hooijdonk**

Bij de keuringsarts

Verjaardagen

Bezoek bij sobat **A.v.d. Bos**

Bezoek **sobat Loomans** en **sobat Dejong**

Bespreken kazerne en bezoek **sobat de Groot**

60 jaar bestaan **Limburgse Jagers**

Van Pfaffdag en bezoek aan **Jan v.d. Corput**

Interview met **mevrouw Mans Spoor**

Geschiedenis van het kapotte schoentje

Jubilea

Overleden

Ode aan de Veteraan

Laatste mededelingen

Blz 1

Blz 2

Blz 3

Blz 4-5

Blz 5-9

Blz 10

Blz 11-12

Blz 13-27

Blz 28-29

Blz 30

Blz 31

Blz 32

Blz 33-34

Blz 34.

Blz 35

Blz 36 -37

Blz 38-40

Blz 40-41

Blz 42

Blz 43/45

Blz 46/49

Blz 50/51

Blz 51/52

Blz 53

Blz 54-55

Blz 56

2^e kerstdag 1945

2^e coy 2-6RI Op Morib Beach voor een bungalow met kerstversiering
(foto Th.Eversen)

Het voltallige bestuur van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade,
wenst u allen heel fijne kerstdagen toe.

Wij hopen dat het jaar 2011
u geluk en gezondheid mag brengen.
Aan hen die deze feestdagen onder andere
omstandigheden dan doorgaans meemaken, wenst het
bestuur veel warmte en sterkte toe.

Beste sobats,

Voor u ligt het decembern timer van de Sepatoe Roesak met een wel heel oude tijger op het voorblad. Voor zover ik kan nagaan is deze tijger december 2001 voor het laatst op een omslag geplaatst. Een stukje traditionele nostalgie dit keer.

Naar latere traditie is dit weer een lekker dikke december editie van de Sepatoe Roesak.

Uit de vele in het afgelopen jaar met u gevoerde gesprekken, is door u allen bevestigd dat de Sepatoe Roesak niet gemist kan worden bij de sobats van 2-6RI. En dat er bovendien iedere keer reikhalzend naar het volgende boekje wordt uitgekeken.

Ik doe mijn best om nog wat jaren voor u het boekje te maken.

Ook u kunt helpen met de voortzetting van het blad door informatie, wetenswaardigheden, documenten, foto's, verhalen en mopjes naar het secretariaat te sturen.

Ik sorteer met liefde en belangstelling alle ingezonden stukken en dirigeer ze naar een geschikt plaatsje in de Sepatoe Roesak.

Aan het einde van het jaar 2010 kunnen wij zeggen dat het een roerig jaar is geweest. Maar ook een jaar met veel voldoening.

De lange koude winter wisten wij te trotseren. De zomer die toch heel warme dagen kende pufte wij door.

Het voetbal WK werd door veel sobats met spanning gevolgd.

De val van het kabinet, de val van het voormalig bestuur, de uiteindelijk toch gehouden reünie, verhuizingen, het huwelijk tussen de voorzitter/secretaris Marianne en de penningmeester Joop, de militaire onderscheiding van sobat **Jan Laus uit Vlijmen** door de Britten, de terugtrekking van de Nederlandse troepen uit Afghanistan en een **100jarige** sobat in onze gelederen!

"Tot zover was het me het jaartje wel".

Een jaar waarin weer aardig wat materiaal voor het boekje bijeen gebracht werd en wij het tot een, naar onze mening, goed gevarieerd boekje hebben te weten maken. In afwachting wat de komende winter voor ons in petto heeft, wensen wij, de makers van dit boekje, u in ieder geval veel leesplezier met deze nieuwe editie van de Sepatoe Roesak.

De redactie:

Marianne Pragt-Lankhuizen

Met redactionele ondersteuning:

Joop Pragt.

Mededelingen van het bestuur:

De voorzitter/secretaris.

Allereerst wil ik al degene heel hartelijk bedanken voor het vertrouwen dat zij in het afgelopen jaar aan mij hebben geschonken. Bijna alle reacties zijn hartverwarmend, stimulerend en doorslaggevend geweest om mij in te blijven zetten voor de mannen, vrouwen, weduwen, kinderen, kleinkinderen en bevriende relaties van 2-6RI.

Zoals u weet is het afgelopen jaar niet gemakkelijk geweest en werd ook niet gemakkelijk gemaakt. Er is veel verdriet aangedaan, verwarring en onduidelijkheid veroorzaakt. Een reünie afgezegd. Een tweede werd wederom bijna afgezegd. Dit alles door buitenstaanders.

Gelukkig heeft de heer **F. Marcus**, directeur van het veteraneninstituut ingegrepen en heeft een Salomons oordeel geveld. De geplande reünie van 15 september 2010 mocht doorgang vinden. Een enorme tijdrovende strijd die hieraan vooraf ging, was hiermee voorlopig gestreden. Het verslag van deze reünie kunt u verderop in deze Sepatoe Roesak lezen.

Vanaf april 2010 is er een nieuw bestuur gevormd en u heeft zich grotendeels achter dit nieuwe bestuur geschaard. Daar ben ik heel blij om, want het doel van het nieuw aangestelde bestuur is juist **alle sobats** van 2-6RI te betrekken bij het 2-6RI gebeuren en zich niet te beperken tot een kleine groep.

Zoals al eerder vermeld is, zijn de doelstellingen van het bestuur verruimd met een stuk nazorg voor de veteranen van 2-6RI.

Deze nazorg bestaat uit telefonisch contact met veteranen, maar ook het thuis opzoeken van de veteranen die niet meer deel kunnen nemen aan een reünie. Afgelopen jaar zijn wij bij een flink aantal sobats thuis op de koffie geweest.

Het is een groot succes gebleken.

Naast de bezoeken, het telefonisch contact en het publiceren van het boekje willen wij zoveel mogelijk zorgen voor de leden van 2-6RI. Wij proberen u indien mogelijk te helpen met vragen, op welk vlak dan ook. Wij zullen onze uiterste best doen om u te antwoorden, raad en advies te geven en proberen u de weg te wijzen naar de juiste bemiddeling.

Aan enkele sobats hebben wij afgelopen jaar al wat diensten kunnen bewijzen. Fijn. U hebt misschien al gezien dat er na april 2010 ook een uitbreiding van het bestuur heeft plaats gevonden. (Zie ook binnenkant schutblad achter).

Theo Eversen, Marijke de Jong en Jos Buijs-Letens hebben het bestuur versterkt. Wij zijn daar heel blij mee en wij bedanken hen voor de inzet die zij al getoond hebben. Degene die op de reünie aanwezig waren, hebben al kennis met hen gemaakt. In het verslag van de reünie kan u, als lezer, ook kennis met hen maken.

Verheugend is de belofte van **Menno v.d. Wetering**. Hij heeft aan de reünie- en nazorgcommissie beloofd dat hij voor ons nog steeds klaar staat om met het vaandel bij een begrafenis of crematieplechtigheid aanwezig te zijn.

Indien bij een overlijden bekend is dat het de wens van de overleden sobat was om het vaandel met de kapotte schoen en tijger tijdens een plechtigheid op te stellen in de aula, neemt u dan zo spoedig mogelijk hiervoor contact op met **Marianne** van secretariaat reünie- en nazorgcommissie in Hoogvliet. (tel: **010-4382758** of **06-25278220**) Zij zal het contact tussen familie en **Menno v.d. Wetering** regelen.

Wij, de bestuursleden in de samenstelling zoals vermeld op het achterblad, staan open voor ideeën, opmerkingen, suggesties, raad en tips die kunnen leiden tot een fijne voortzetting van de samenwerking tussen bestuursleden en belanghebbenden van 2-6R.I. Dus schroomt u niet. Pak de telefoon en belt u gerust naar het secretariaat.

Wij doen ons best voor u allemaal.

Het afgelopen jaar mochten wij ons inzetten voor u, 2-6RI sobat.

Ook de komende jaren willen en blijven wij dit voor u doen.

Er is één maar aan verbonden en dat zijn de financiën. Wij kunnen dit alleen doen en blijven doen wanneer er voldoende donaties binnenkomen.

Joop Pragt, de penningmeester, zal u op de navolgende pagina's inzage geven van het financiële plaatje van de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I., T-brigade.

Adreswijzigingen.

Geeft u a.u.b. door wanneer u verhuist of er een verandering optreedt in uw huidige situatie?

Het bespaart onkosten met het verzenden van drukwerk en correspondentie.

Het enige en juiste adres hiervoor is:

Secretariaat reünie- en nazorgcommissie 2-6RI T-Brigade

Schakelpad 12

3192 JH Hoogvliet rt.

Tel: 010-4382758 (kan het antwoordapparaat zijn)

Of : 0625278220

Getekend: De voorzitter/ secretaris **Marianne Pragt -Lankhuizen**

Van de penningmeester

Het overzicht van deze financiële verantwoording van de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-Brigade start op 1 april 2010.

Dit is de datum dat voormalig penningmeester Wim Veldman en Jan Verdonshot uit hun functies zijn gezet i.v.m. hun falen inzake de behartiging van belangen van alle Sobats van 2-6RI.

In kas op 1 april 2010 € 0,-

In de maand juni begonnen de door de Sobats gestorte donaties binnen te komen.

Donaties

€ 100,-	Jack Maliepaard uit Sprundel
€ 50,-	Ad van Hooijdonk uit Bergen op Zoom
€ 50,-	mevr. van Bussel uit Heeze
€ 40,-	A. Persoons uit Reusel
€ 25,-	G.van Poppelen uit Roosendaal
€ 50,-	A. de Nijs uit Nieuw Vossenmeer
€ 50,-	Anoniem (briefje erbij, je hoeft niet te zeggen van wie, maar het is van mij!)
€ 100,-	J.Delissen uit Venlo
€ 50,-	J.Wijers uit Breda
€ 50,-	J.van Langh uit Oosterhout NB.
€ 25,-	F.van Essen uit Holtum
€ 60,-	<u>J.v.d. Corput uit Breda</u>
€ 650,-	totaal

Dit zijn alle binnengekomen donaties tot 01-12-2010. Een prachtig resultaat. Het draagt er aan bij dat de contacten tussen de Sobats van 2-6RI kunnen blijven doorgaan.

Maar we zijn er nog niet!

Op 15 september 2010 werd de reünie gehouden. Na veel tegenwerking vanuit andere hoek lukte het **Marianne Lankhuizen**, na bemiddeling van **kapitein ter zee administratie Frank Marcus**, directeur van het Vi, toch in Vught een uitstekende en geslaagde reünie te houden voor de Sobats van 2-6RI – T-Brigade. Tijdens deze reünie werden er nog vele contante donaties gedaan door de tevreden en gelukkige aanwezigen.

Deze donaties hebben we helaas niet allemaal op naam kunnen registreren i.v.m. met het spontane karakter. (hier, gooi maar in de pot!)

De totale verantwoording van het financiële gedeelte van de reünie 15-9-2010 volgt hieronder.

€ 320,-	opbrengst entree
€ 205,-	donaties contant
€ 252,-	<u>opbrengst loterij</u>
€ 777,-	totaal inkomsten reünie
€ 435,-	<u>onkosten reünie (danseres, loten, prijsjes verloting, bediening,</u>
€ 342,-	resultaat reünie <u>vervoer.enz)</u>

Volgens de huidige penningmeester, **Joop Pragt**, is dit geen slecht resultaat! Maar teleurstellende verrassingen komen meestal onverwacht.

Zo ook na deze reünie. We ontvingen op 23 september van de kazerne een eindafrekening. En dat was even schrikken. Er werd ons bericht dat we

€ 805,95 inclusief btw moesten nabetalen.

We hadden niet de indruk dat de Sobats zoveel extra drankjes hadden gebruikt dus hebben we bezwaar gemaakt tegen de naheffing. Gelukkig had de catering begrip voor ons bezwaar en heeft men de naheffing teruggebracht tot **€ 76,83**. Hier konden wij mee leven en hebben dat bedrag inmiddels voldaan.

Al met al bleef er dus **€ 915,17** over in de kas.

Van dat bedrag moet de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI-T-Brigade de zaak draaiende houden. Het boekje Sepatoe Roesak moet verschijnen (het ligt nu voor u). De telefonische en internet verbindingen tussen bestuur en Sobats moeten blijven bestaan. En, wat zeker niet het minste is, het bezoeken van de Sobats die om wat voor reden de reünie niet meer kunnen bezoeken moet ook doorgaan. Wij zijn er al lang mee bekend dat er niets gratis is. Daarom heeft **Marianne**, als voorzitter, een aanvraag tot financiële ondersteuning ingediend bij het **Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg**. In hun antwoord geeft het V-fonds aan dat de Raad van Bestuur heeft besloten om huisbezoeken **niet** te financieren. Wel heeft de Raad van Bestuur besloten de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI T-Brigade een subsidie toe te kennen van € 560,- voor het project 2010.

Dit betekent dat de bezoeken aan Sobats betaald moeten worden uit de opbrengsten van de reünie en de donaties die door de Sobats gedaan worden.

De andere kosten zoals internet, telefoon, postzegels, kaarten, kransen voor herdenkingen, enveloppen, bankkosten, website www.sepatoeroesak.nl, enz. mogen wel betaald worden uit de subsidie. Dus:

Inkomsten:

€ 915,17 in kas
€ 560,- subsidie van V-fonds
€ 1475,17 totaal

Uitgaven:

€ 315,- internet, telefoon, (april t/m dec.2010)
€ 83,82 website www.sepatoeroesak.nl (t/m half 2011)
€ 115,- kransen voor herdenkingen in Indië en Roermond (2010)
€ 80,- porto, cartridges, kaarten, bankpas, enveloppen (april t/m dec. 2010)
€ 603,82 totaal

De vlugge rekenaar ziet dat er na aftrek van alle gemaakte onkosten nog **€ 871,35** overblijft voor o.a. het thuis bezoeken van Sobats. Dit geld is door de Sobats zelf opgebracht.

Ook zal de slimme rekenaar zich afvragen: waar staan o.a. de kosten voor het prachtige boekje wat nu voor u ligt?

Zoals we al eerder hebben vermeld is **Theo Eversen**, (zoon van) de verzorger van al het drukwerk. **Theo** heeft tot nu toe alle kosten voor het drukwerk uit eigen zak bekostigd. Dat doet hij uit respect voor de Sobats die samen met zijn vader hun taak in Indië hebben gedaan. De verzending van de brieven waarin u uitleg kreeg over de bestuursperikelen en de aankondiging en uitnodiging voor de reünie van 15 september zijn geheel door **Theo** verzorgd uit een donatie die zijn vader

Carel Eversen voor 2-6R.I. klaar had liggen. Een oprecht hartelijk woord van dank hiervoor aan **Theo** is natuurlijk op zijn plaats!

De penningmeester gaat verder.

In 2010 is aan verschillende Sobats een huisbezoek gebracht. Dit werd door de Sobats zeer gewaardeerd. De kopjes koffie werden met veel genoegen gedronken. Ook de contacten met het moederbataljon, **De Limburgse Jagers**, zijn voortgezet en uitgebreid. Op uitnodiging werden o.a. meerdere bezoeken gebracht aan de kazerne in Weert en aan de plaquette onthulling bij de oude (opgeheven) kazerne in Roermond. Sommige bezoeken konden we maken met de door u aan ons toegestuurde treinkaartjes en sommige reizen maakten wij per auto. De totale gemaakte onkosten voor deze bezoeken bedragen **€ 287,50** inclusief **€ 50,- aan waardebonnen voor de 100jarige**.

€ 871,35 in kas

€ 278,50 gemaakte onkosten

€ 592,85 op rekening reünie- en nazorgcommissie 2-6 RI T-Brigade (01-12-2010)

Getekend **Joop Pragt**.

Penningmeester reünie nazorgcommissie 2-6RI T-Brigade .

Naschrift:

Op 1 april zijn Wim Veldman, Ine Luijcks en Jan Verdonschot uit hun functies gezet. Het verhaal is u bekend. **Marianne** moest alleen verder. De drie uit hun functie gezette personen hebben wel het geld van de 2-6RI commissie gehouden. Het advies van kapitein ter zee administratie **Frank Marcus**, directeur van Veteranen Instituut, om een deel van het geld aan Marianne te geven hebben zij volkomen genegeerd. De onkosten die Marianne na januari maakte ten behoeve van de Sobats 2-6RI moest zij uit eigen portemonnee doen. Het bedrag is toen opgelopen tot ruim **€ 1000,-**. Deze vordering is tot op de dag van vandaag nog steeds niet aan Marianne voldaan. Alle verzoeken van Marianne betreffende de aanvulling van de financiën werden doodgezwegen. Over heren gesproken. Wel werd op aandringen van de directeur van het Veteranen Instituut, in een zonder kascontrole vluchtig, onjuist en onvolledig, niet ondertekend financieel jaarverslag van Veldman, een blik gegund op de aanwezige gelden bij Veldman en Verdonschot.

Het bedroeg op 31 december 2009 het kapitale bedrag van **€ 7.097,11** en in 2008 was het zelfs **€ 7618,91**. Uw geld! U kunt er naar fluiten.

De financiële verslagen van de jaren 2002 tot en met 2008 zijn voor het gemak maar vergeten. Het verslag 2009 is dus enkel en alleen maar een zoethoudertje. Wat betreft dat financieel verslag 2009: er staan opgenomen gelden op die niet verantwoord zijn (opnames geldautomaat Schijndel zijnde: **€ 457,32**).

Verscheidene Betalingen in de BRUNA boekwinkel. Waarvoor? Wat kost tegenwoordig een goed boek? Of het blad Story, Weekend of de Prive. Weet u wat prijs van een cursusboek creatief boekhouden is? Wij weten het niet, wellicht u ook niet. Waar is kostenpost van het drukken boekje Sepatoe Roesak?

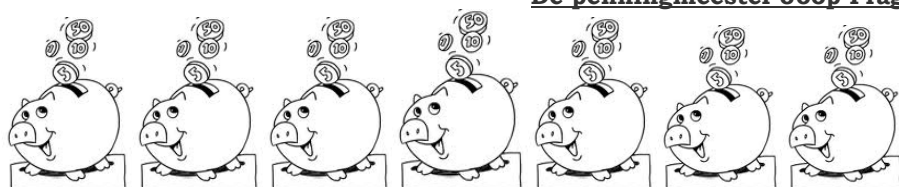
Marianne weet zeker dat dit niet gratis gedaan werd.

Wel zijn vermeld de kosten van een betaalrekening maar niet is vermeld de rente opbrengst over het bedrag van **€ 7097,11**.

Bij de noemer Marianne Lankhuizen 'secretaris benz.' wordt een bedrag vermeld van €280,- Terwijl de juiste gedeclareerde onkosten €164,- waren. Dit is een poging om Marianne zwart te maken. Wederom: over heren gesproken. Wel blijkt duidelijk uit hun financiële jaarverslag, dat Marianne de enige persoon was die werk verrichtte! De rest profiteerde van haar werk en maakte zichzelf belangrijk.

Er wordt een bedrag vermeld van € 596,31 aan portokosten. Wie of wat is er dan per post verzonden?

Het is misschien leuk om te weten dat in het jaar 2003 (erelid) G. van Gils evenveel voor de administratie (incl. benzinegeld) reserveerde als Marianne in het jaar 2009. Of dat er in 7jaar niets duurder is geworden. We stoppen met deze toelichting. Doe er uw voordeel mee.

De penningmeester Jooop Pragt

Van de algeheel verzorger drukwerk Theo Eversen.

Vanwege drukte op het werk is momenteel niet mogelijk om een stukje te schrijven voor het boekje. Echter, de volgende Sepatoe Roesak zal ik mij zeker nader voorstellen.

U kunt al een kleine impressie krijgen in het verslag van de reünie.

Na het overlijden van mijn vader Carel Eversen, bleek dat hij een donatie van € 200,- klaar had liggen voor 2-6R.I. Aangezien ik weet dat mijn vader niet had gewild dat zijn geld bij de "drie klunzen" op de rekening zou komen, heb ik besloten om de € 200,- te gebruiken om hiermee de verzendkosten van het boekje Sepatoe Roesak van de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade te financieren. Dan wordt het geld besteed aan de juiste personen,

namelijk u, **alle sobats** van 2-6RI.

Getekend: **Theo Eversen**

Ziekenboeg.

Overste b.d. der Limburgse Jagers, **Rob Querido** die ook de reünie bij 2-6RI heeft bezocht, is ernstig ziek. Hij levert een zware strijd.

Wellicht kunnen sobats van 2-6RI hem een hart onder de riem steken door het sturen van een kaartje?

Adres: Rob Querido, Olststraat 18, 5045 TV Tilburg.

Afscheid van overste H.M. Klein Schaarsberg

Aangezien de overste van de Limburgse Jagers, **H.M. Klein Schaarsberg** op 9 december het commando overdraagt aan zijn opvolger, overste **M.W.G. Jacobs**, volgt hier een afscheidswoord van hem aan u, de sobats van 2-6 R.I.

Beste Sobats,

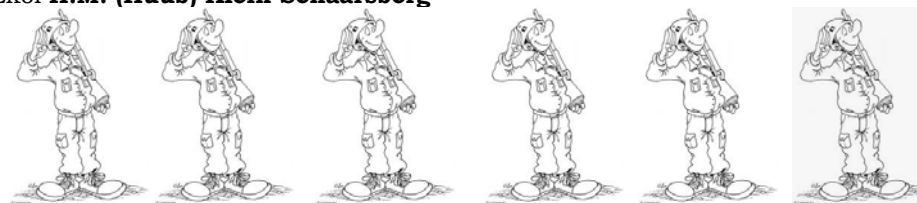
De tijd vliegt. In ieder geval voor mij. Op 17 december 2007 heb ik het commando over mogen nemen van de Lkol **Rob Querido**. De jaren daarna hebben eigenlijk maar in het teken van 1 ding gestaan, inzet in Afghanistan. Jaren waarin veel van de Limburgse Jagers is gevraagd. Jaren waarin veel is bereikt en waarin de roemruchte reputatie van de Limburgse Jagers weer is bewezen. Maar ook jaren waarin BLJ weer slachtoffers moest betreuren. Van de 24 ISAF-gesneuvelden zijn er 8 mannen gesneuveld onder de hoede van BLJ. Daarnaast zijn er de nodige gewonden en ook in de toekomst zullen er nog gewonden vallen hoewel de missie dan al in het verleden ligt. Jullie weten als geen ander wat dit betekent. Wij, met zijn allen, mogen niet vergeten wat er is gebeurd en we moeten onze maten op gepaste wijze herdenken. Al was het alleen al omdat onze maten dat verdienen en het de nabestaanden steunt in hun verlies. Of dat verlies nu van gisteren, 2 jaar terug of 60 jaar terug is.

Op 18 november heb ik het genoeg gehad om deel te mogen nemen aan de herdenking in het Leudal bij het monument van de Verdraagzaamheid. Logischerwijs waren er veel veteranen of op z'n minst vertegenwoordigers. Maar wat mij opviel was dat er niet alleen geallieerde veteranen waren maar ook Duitse veteranen. Tijdens de kranslegging stonden de voormalige tegenstanders zelfs hand in hand. Een mooi en krachtig beeld. Niet blijven hangen in tegenstellingen maar als de tijd er rijp voor is, toenadering zoeken. Ik hoop dat de leden van Sepatoe Roesak dit genoeg ook is gegeven, zowel met de voormalige tegenstanders als intern Sepatoe Roesak.

Al met al zijn het jaren geweest die ik niet had willen missen. Ik ben een rijker mens geworden en kijk met genoeg terug op mijn commando. De contacten die ik met jullie heb gehad, helaas te weinig, koester ik. Bij deze spreek ik de hoop uit dat jullie met z'n allen steun aan elkaar hebben en dat er nog vele ontmoetingen mogen volgen.

Limburgse Jagersgroet.

Lkol **H.M. (Huub) Klein Schaarsberg**

Sobat Lou Saenger 100 jaar!!!

Lou Saenger met zijn dochter tijdens de reünie 2006

Zaterdag 20 november 2010 werd onze sobat **Lou Saenger** 100 jaar. Geweldig. Als je zo iets weet, dan stuur je niet gewoon een wenskaartje. Nee, daar moet speciale aandacht aan geschonken worden. Wat? Het voltallig bestuur zou met een bloemenweelde en sigaren op de stoep moeten staan bij deze jarige sobat. Een aubade aan deze sterke der sterken.

Maar na contact te hebben gehad met de jongste en tevens ook gelijk de oudste dochter van Lou, is gebleken dat Lou helemaal niet van al die "Poepeleigintjes" houdt. De bewonersraad werd al afgewimpeld. De burgemeester van Dordrecht had ook het nakijken. Ook van hem werd geen bloemenhulde, geen taart, geen handjes komen schudden gewenst. "Tja, dat is pa he", vertelde zijn dochter. Met de gezondheid van Lou Saenger is het nog steeds goed. Zo goed zelfs, dat hij op zondagmorgen, vaste prik, zijn eigen overhemden strijkt!! En dat niet alleen, hij kookt zijn eigen potje, houdt zijn huisje schoon en doet ook zelf stofzuigen. Als zijn dochter langskomt en hem wilt helpen is steevast het antwoord: "Ga lekker naar je eigen huis a.u.b., daar heb je vast ook wel wat te doen!"

Hij houdt van Spaans eten en een wijntje. Boodschappen haalt Lou ook nog zelf. Wanneer dochter later op de dag daar komt, krijgt zij te horen dat Pa is vlotter dan dochter, want pa was al vroeg bij de kruidenier die op de kleintjes let. Hij loopt nog, met rollator, in 20 minuten naar postkantoor een eind verderop.

Lou: "Iedereen wil mij steeds helpen. Meneer gaat het wel? Kan ik wat voor u doen?"

Dochter tegen pa: "Ik maak nou nooit zo iets mee".

Lou: "Ja ik heb nou eenmaal mijn gezicht mee".

Nuchter is hij zeker wel. "Voor mijn begrafenis zoek je maar gezellige Hoempamuziek uit en vervoer mij maar met een kruiwagen!"
Zijn honderdste verjaardag werd in intieme Spaanse kring gevierd. Al wist de jarige daar zelf toen nog niets van. "Geen onzin. Ik vier deze dag niet en de rest van die dagen vier ik wel onder de grond"

Natuurlijk heeft het bestuur wel voor een felicitatie gezorgd met een groet van alle 2-6 RI sobats en het bestuur reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-brigade. Lou kreeg namens het bestuur ook € 50,- aan slijterijcadeaubonnen voor alcoholische versnaperingen naar eigen keuze.

Wapenbroeder

Ik had een wapen broeder,
dat was eens.

Daar kom je nooit overheen

Hij vertelde van thuis en van zijn meisje

als hij terug was ging hij trouwen

zijn hele hebben moest hij kwijt.

Maar op een dag was hij er niet meer.

Ik zie hem 's nachts nog steeds liggen.

Dat was nog niet het ergste: ik zag hem nooit terug.

Dat is ons met allemaal overkomen, want wij moesten door
en als wij terugkwamen was hij al begraven.

Het ergste was nog toen wij naar Holland gingen:

wij mochten nog geen afscheid nemen, we gingen zo de boot op
en dat zijn wij nooit vergeten en raken dat ook nooit kwijt.

een sobat 2-6 en 1-15 R.I.

Reünie 15 september 2010

Woensdag 15 september 2010 hebben wij dan toch onze jaarlijkse reünie gehouden. Hoewel wij dit jaar heel veel tegenwerking hebben gehad, zijn wij blij met het besluit van de directeur van het Veteranen Instituut, kapitein ter zee, de heer **F. Marcus**, dat wij deze reünie mochten organiseren. Een woord van dank aan hem is hier zeker op zijn plaats.

Maar verder met de reünie. Hoewel het de voorgaande dag plensde van de regen waren deze woensdag de weergoden ons gunstig gestemd. Een heerlijk najaarszonnetje begeleidde ons op weg naar de van Brederode/Lunetten kazerne in Vught. Voor vele sobats is de locatie Vught ook een herinnering uit een ver verleden.

Zoals iedere keer wanneer Jack Maliepaard en zijn partner bij ons op de reünie aanwezig is met de kraam Indonesische koopwaar, weet hij steeds weer als eerste op de kazerne te arriveren.

Bij aankomst werd er meteen aangepakt. De zaal gezellig gemaakt door groepjes te vormen van het opgestelde meubilair, uitstallen van de loterijprijzen en werd de herdenkingstafel opgesteld. In de hal werd de ontvangsttafel strategisch neergezet zodat iedereen de beloofde enveloppe met consumptiebonnen en gratis lot in ontvangst kon nemen.

Helaas bleek door een strakke regeling van een adjudant op de kazerne het vervoer met het busje niet goed te lopen, maar meteen is door het bestuur bij een taxicentrale vervangend vervoer geregeld voor enkele sobats die gebruik van het busje wilden maken. In luxe werden zij naar de zaal gebracht.

Tussentijds arriveerden de reünisten die per eigen vervoer kwamen bij de kazerne en werden door het bestuur gastvrij ontvangen in de hal. Dit door zowel Marianne Lankhuizen, Joop Pragt, Marijke de Jong of Theo Eversen. Een hartelijk welkom, al dan niet met dikke kus, viel een iedere bezoeker ten deel.

Na de ontvangst in de hal kon iedereen naar de gezellig ingerichte zaal waar het bedienend personeel, onder de klanken van Krontjong muziek, de sobats van koffie met cake voorzagen. Menigeen had toen al een gang naar de "Pasar" van Jack gemaakt. Snel waren er al ontmoetingen van de sobats onderling en onder het genot van een lekker kopje koffie kwamen de gesprekken vlot op gang. Er is een splitsing in het bestuur geweest en tot onze grote spijt zijn er nog sobats die niet meer weten wat zij met de hele situatie aanmoeten. Toch werd al snel de zaal gezellig gevuld met 2-6RI sobats, nabestaanden, 2-7RI sobats, genodigde Limburgse Jagers en belangstellenden op zoek naar informatie betreffende gesneuvelde of overleden sobats.

Het was opvallend en het werd zeer gewaardeerd dat de heren Tummers en Vroom alle sobats persoonlijk begroetten en er door hen ruim de tijd genomen werd voor een gesprek met de sobats.

Sobat P. Salomé, sobat Duyvelaar, sobat Princen, sobat Schouten.

Verheugend was het om te zien dat er op deze dag sobats bij ons aanwezig waren die al vele jaren niet meer op een reünie waren geweest.

Na een klein oponthoud vanwege het busje, waren dan alle sobats aanwezig en was het tijd om de reünie muzikaal met de

veteranenmars te openen. Het welkom werd gesproken door de ceremonie- en penningmeester Joop Pragt.

Beste aanwezigen,

Mijn naam is Joop Pragt

Ik ben N. N.G. veteraan en aanstaande echtgenoot van Marianne Lankhuizen

Dat is ook de reden dat ik penningmeester ben van de reünie en nazorgcommissie 2-6RI T-Brigade.

Marianne heeft mij gevraagd het welkomstwoord te spreken.

Gebruikelijk is het dat de voorzitter dat doet maar Marianne heeft mij verzekerd dat als zij het welkomstwoord zou spreken er gegarandeerd enkele gehoorapparaten van de hier aanwezige sobats de geest zouden geven, dus uit voorzorg doe ik het maar. Daarom....

Hartelijk welkom bij de reünie van de reünie en nazorgcommissie 2-6RI T-Brigade!

Graag noem ik de speciale gasten die vandaag juist voor u naar Vught zijn gekomen.

Als eerste zouden wij hartelijk welkom heten de directeur van het Veteranen Instituut, kapitein ter zee Frank Marcus

Helaas is ons niet bekend waarom de heer Marcus (nog) niet aanwezig is. De mondelinge afspraak was dat hij hier wel vandaag aanwezig zou zijn. Helaas.

Een hartelijk welkom voor de heer Nico Vroom, luitenant kolonel b.d. Voorzitter van de stichting Limburgse Jagers. Hij is hier om te bevestigen dat wij de contacten met het moederbataljon, de Limburgse Jagers, graag willen voort zetten. Om dat te benadrukken is ook de heer Ferry Tummers, luitenant kolonel b.d. meegekomen als vicevoorzitter van de stichting Limburgse Jagers. De heer Nico Vroom heeft het voornemen u straks toe te spreken.

Joop en Marianne

Een hartelijk welkom ook voor de weduwen en nabestaanden. Zij dragen hun herinneringen de rest van hun leven mee.

Welkom voor de aanwezige sobats van 2-7RI. Zij vonden het de eerste keer zo gezellig dat zij nu voor de tweede keer te gast zijn bij 2-6RI. Zij waren ook onderdeel van de Tijger-Brigade.

Welkom alle begeleiders in welke familierelatie dan ook die het voor vele sobats mogelijk hebben gemaakt om deze dag aanwezig te zijn. Geweldig!

Graag willen wij u met de nieuwe commissieleden kennis laten maken, zodat u weet wie er wat doet voor u.

Ten 1^e Marijke de Jong, zij is kleindochter van een 2-6RI veteraan, studente aan de Hoge School Rotterdam voor Management en Small Retail en zeer geïnteresseerd in het veteranenverleden.

Marijke doet het coördinerende werk voor de commissie 2-6RI en is de jongste in de commissie.

Ten 2^e Theo Eversen, hij is de zoon van een, helaas kortgeleden overleden, 2-6RI veteraan. Hij is rayonhoofd facilitaire dienst van politie Limburg-zuid.

Theo verzorgt de complete verwerking en verzending van het drukwerk voor de commissie.

Ten 3^e Joop Pragt, N.N.G. veteraan, gepensioneerd, oud zelfstandig ondernemer, fotograaf en journalist en gevraagd door Marianne om het penningmeesterschap voor de commissie te doen.

Ten 4^e En beslist niet als minste: **Marianne Lankhuizen**. Zij is de dochter van een, helaas al overleden, 2-6RI veteraan. Als freelance journalist werkt Marianne voor enkele regionale weekbladen. Zij is ook werkzaam bij een juwelier en tevens in de thuiszorg.

Marianne is voorzitter en secretaris van de commissie. Het is het moedertje van 2-6RI. Zij is er voor u, vanzelfsprekend de 2-6RI veteraan, maar ook voor de begeleiders, voor de nabestaanden en voor de sympathisanten.

Het bestuur: Joop Pragt, Marijke de Jong, Marianne Lankhuizen en Theo Eversen

Enige versterking van de commissie is altijd van harte welkom.

Deze presentatie was nodig omdat er de laatste maanden nogal wat gebeurtenissen hebben

plaatsgevonden in de z.g. bestuursgelederen van 2-6RI. Het zal voor u geen verrassing zijn. De nieuwe commissieleden hebben u al welkom geheten.

Als speciale verrassing hebben we een Indische danseres kunnen contracteren. Dewi is haar naam, ze is bekend van vele kumpulan optredens. Zij zal deze middag in prachtige kledij proberen voor u wat fijne Indische herinneringen terug te halen. Indien u dat wilt mag u met haar op de foto, ook zonder haar natuurlijk!

Ik vertel nu aan u geen leuk verhaal.

Het is een verdrietig verhaal.

De al vastgestelde en besproken reünie van 6mei werd geannuleerd door de anderen. Hun reden was: we annuleren die reünie want we willen een reünie. De echte reden was dat Marianne meer openheid in de financiën wilde. Het gaat om uw geld, volgens onze informatie is het meer dan € 7000,- en u maakt uit wat er mee gebeurt.

Marianne moest alle 68 aanmeldingen persoonlijk opbellen en afzeggen.

Het meest trieste moment uit haar leven en reden om een nieuw bestuur aan te stellen.

Het moet niet gekker worden zou je zeggen. Het werd wel gekker.

Ook deze huidige, door Marianne besproken reünie, werd door de anderen stopgezet. Uiteindelijk heeft de directeur van het V.I. ingegrepen en de kibbelende partijen bijeen geroepen in Doorn. Na vele uren diplomatisch werk van kapitein ter zee Frank Marcus (staande) werd door hem een Salomons oordeel geveld. Beide groepen mochten hun reünie houden. Wel gaf hij de anderen het advies meer openheid in de financiën te geven. En ook, dat volgens hem een tegemoetkoming aan Marianne in de al door haar gemaakte kosten redelijk zou zijn.

De anderen hebben summier financiële openheid gegeven en tot op heden geen enkele tegemoetkoming aan Marianne. Zelfs sommige 2-6RI sobats die geheel volgens de regels recht hebben op een financiële schenking bij bv. een 60jarig huwelijksjubileum krijgen die schenking niet!

Ik stop met deze droevige mededeling. Zou u meer willen weten over de perikelen van de besturen dan liggen er twee mappen met alle correspondentie tussen beide groepen van de afgelopen maanden op de bestuurstafel ter inzage.

Nu alleen nog maar leuke dingen!

Bij binnenkomst heeft u na betaling een envelop gekregen met daar in een gratis lot voor de speciale Tijgerloterij plus consumptiebonnen voor 3 keer een gratis drankje. Wilt u meerdere consumpties hebben dan moet u die uit eigen middelen betalen.

De kas van deze penningmeester is nu leeg. Tot nu heeft Marianne haar eigen geld in de organisatie gestoken. De krans op het ereveld in Indonesië is in mei namens 2-6RI gelegd en door Marianne geregeld en betaald.

Ook de krans die namens 2-6RI gelegd is tijdens de herdenking op 4 september in Roermond is door Marianne geregeld en betaald.

De anderen hadden er zelfs geen erg in gehad!

Welkom voor de heren Niessen en Berben van de Heemkunde vereniging Oosnaer.

Zij willen graag meer weten over de gesneuvelde van Pol.

Heren willen jullie even gaan staan zodat de sobats weten wie jullie zijn?

Ook aanwezig is Thea Peters- Zilverland en haar familie. Zij willen meer te weten komen over de reeds overleden sobat Zilverland. Wie weet haar iets te vertellen over haar vader? Thea, wil je even gaan staan zodat iedereen weet wie je bent.?

Een woord van welkom is er ook voor Jack Maliepaard. Hier weer aanwezig met zijn originele Indische producten. Koopt u a.u.b. bij hem. Jack is een van de gulle donateurs van deze reünie. Ik noem u meteen onze ontvangen donaties op.

Donaties

€ 100,- van Jack Maliepaard (standhouder hier),

€ 50,- van Ad van Hooijdonk uit Bergen op Zoom

€ 50,- van mevr. Van Bussel uit Heeze

€ 40,- van A. Persoons uit Reusel

€ 25,- van G. van Poppelen uit Roosendaal

€ 50,- van A. de Nijs uit Nieuw Vossenmeer

€ 50,- van Anoniem (briefje bij!) je hoeft niet te zeggen van wie het is, maar het is € 100,- van J. Delissen uit Venlo van mij!

€ 50,- van J. Wijers uit Breda

€ 515,- Totaal per 12 september 2010

Dit is niet slecht! . Alle gulle gevers hartelijk dank voor jullie betrokkenheid. Dank jullie wel.

We hebben het geld gereserveerd tot na deze reünie i.v.m. de mogelijkheid dat ook deze reünie geannuleerd zou worden. Alle donaties waren dan teruggestort.

Er zijn nu nog gewone loten te koop voor de belachelijk lage prijs van €2,50 per bundel van 5 loten. Speciale aanbieding vandaag 2 bundels voor €5,-. De te winnen prijzen zijn het winnen waard.

De opbrengst komt ten goede aan de nazorg door deze commissie. De verzorging van het boekje Sepatoe Roesak, het leggen van de kransen en wij blijven sobats, die om wat voor reden niet meer op de reünie aanwezig kunnen zijn, bezoeken.

Tot op heden zijn we al bij vele aan huis gebonden sobats een kopje koffie wezen drinken. De waardering van de sobats hiervoor is enorm. We blijven er dan ook mee doorgaan. Er liggen al zo'n 50 verzoeken klaar.

Dan willen wij toch nog enkele groeten overbrengen van sobats die niet (meer) op de reünie aanwezig kunnen zijn, sobat Zwitselaar brak zijn heup, sobat de Groot groet u, familie Wijers wenst u een fijne dag, sobat Boonen uit België wenst u hetzelfde toe, hij is vandaag jarig. Sobat v.Heugten viel met de fiets van het stoepje. Hij zit in de kreukels, zo ook zijn fiets. Sobat v.d. Corput groet u ook.

Weduwe Clavan was helaas op vakantie, zo ook Kapt.b.d. Leo v.d.Braken en sobat Arie Treffers De lijst is te lang om iedereen op te noemen.

Marianne heeft voor de sobats kaarten met een opbeurende tekst, die met foto van vandaag na deze reünie worden verzonden.

Mede namens die afwezige sobats wensen wij u een heel fijne dag toe.

Wij danken u voor uw aandacht bij dit toch echt niet korte welkomstwoord.

Na de toespraak van de heer Vroom is een korte pauze en daarna zullen we iets later dan 12 uur overgaan tot de herdenking. Vanwege de mobiliteit der troepen blijven we dit jaar voor deze herdenking gewoon binnen.

Joop gaf hierna het woord aan de voorzitter Stichting Limburgse Jagers, de heer Nico Vroom.

Dames en Heren,
Binnen een maand sta ik weer voor een gemeenschap van veteranen. Was het een maand geleden 5 – 11 RI die het laatste staartje van het grote Indië-avontuur hebben meegemaakt en eerst in 1950 weer voet in Nederland zetten. Vandaag sta ik voor u die als een van de eersten oorlogsvrijwilligers in 1946 in Indië aankwamen.

Ik neem aan dat u nog een hogere leeftijd heeft dan die broekjes van 5-11 RI. En u houdt vol mede dankzij mevrouw Marianne Lankhuizen om elkaar te ontmoeten.

Voorzitter stichting LBJ Nico Vroom

TOEVAL

Ontmoeten na uw eerste contacten in 1944 en 1945 in Noord Limburg als bewakingsbataljon van 1 en 2 -6 RI en de opleiding in Frankrijk en midden Limburg o.a. Leyenbroek. Mijn collega de vicevoorzitter van de stichting overste Tummers kent dat klooster waar u verbleef zeer goed want hij woont aan de Leyenbroekerweg in Sittard. Met de omzwervingen via Engeland en Malakka kwam u eindelijk in maart 1946 in Semarang aan waar u wederom werd geconfronteerd met een vernielde stad en landschap hetgeen u een jaar tevoren ook in Nederland heeft moeten aanschouwen.

En dan uw inzet om Orde en Vrede te brengen in het chaotische Indië dat net de Japanse bezetting achter zich had gelaten en door rampokkende bendes werd geteisterd. Vooral in het gebied dat u moest pacificeren. Uw inzet is voor de bevolking een signaal geweest om het dagelijkse leven daar weer op te pakken. De kampongs weer op te bouwen, de velden weer in te zaaien en te oogsten. En gelukkig heeft u niet elke dag strijd hoeven te voeren. U heeft orde in die chaos gebracht rondom Semarang met verlies van kameraden, 23 in getal. Soldaat van Weert bleef achter op Malakka. Het moet voor u als jong mens een hele diepe

ervaring zijn geweest zoals dat ook voor de Limburgse Jager van nu is geweest om hun kameraad in Uruzgan te zien terug te gaan in een kist met driekleur. U moest uw maatje daar uiteindelijk achter laten en rest u en ons alleen de namen op het monument in Roermond en Weert.

Die ruim drie jaar dat u de wapenrok aanhad heeft u voor uw verdere leven gevormd. Na de afscheidsparade in Sittard op 16 juni 1949 was het echt over. U begon uw civiele leven. Dacht denk ik soms met enige weemoed aan uw verblijf zo ver weg, maar het leven ging verder. Dankzij collega's die het initiatief namen kwam u weer bijeen, zoals vandaag. Vriendschappen voor het leven zijn gevormd en u spreekt niet meer over Indië alleen maar ook de kleinkinderen komen aan bod. Een stuk verwerking van die jonge jaren van uw leven. En nog altijd is het jaarlijks weer goed om elkaar te ontmoeten. Ook die jonge mannen en nu ook vrouwen van het Regiment moeten dat doen. Misschien niet gelijk, maar ook zij komen op een moment om te praten met elkaar. Dat samenkomen is een deel van onze Nederlandse gemeenschap, die elkaar iets te vertellen heeft en daarmee de samenleving mee bindt. **Houdt contact met elkaar ook als u niet meer in de gelegenheid bent naar een bijeenkomst te komen.**

Wij als bestuur van de stichting zullen uw stukje Nederlandse militaire geschiedenis bewaren in ons museum in Weert en uw gevallen blijven eren bij ons monument. Hebt u nog belangrijke zaken die u vindt dat zij moeten worden bewaard laat het ons dan weten **direct of via Marianne van Lankhuizen.** En waar u hulp nodig zou hebben zijn we ook voor u.

Ik wens u mede namens mijn collega Tummers een goede bijeenkomst toe en hoop nog met enkele van u te spreken.

Na deze toespraak overhandigde Marianne aan de heer Nico Vroom een gegraveerde pennenset van 2-6 RI als blijk van waardering voor de gehouden toespraak en aanwezigheid. De heer Tummers had het toekijken omdat hem al eerder eens de pennenset is uitgereikt.

Na een korte pauze, waarin er gelegenheid was om even de benen te strekken, een plasje te doen of juist een drankje te halen, werd doorgegaan met het ochtendprogramma. De dodenherdenking.

Er is gekozen voor een andere manier om de herdenking te houden. Geen heen en weer geloop naar een buitenplaats, maar gewoon binnen in de zaal. Een waardige en stemmig opgemaakte tafel met een bloemstuk van klaprozen, twee mooie glazenkelken met kaarsen en twee fotoframes waarvan een met een lijst van de gesneuvelden en een met een lijst van hen die het afgelopen jaar zijn overleden.

Sjar Buijs werd verzocht naar voren te komen en namens alle nabestaanden van de gesneuvelden een kaars aan te steken. Sjar Buijs is de broer van de zo tragisch gesneuvelde Mattheus Buijs. Zichtbaar geëmotioneerd werd door Sjar de kaars aangestoken.

Daarna werd Theo Eversen verzocht om naar voren te komen en namens alle nabestaanden van de in het afgelopen jaar overleden sobats de kaars aan te steken. Theo is de zoon van de in het afgelopen jaar overleden sobat Eversen uit Brunssum. Sjar en Theo bleven na het aansteken van de kaarsen als erewacht aan weerszijde van de tafel staan.

Om het dodenappèl af te nemen werd sobat P. Salomé uit België naar voren geroepen. Sobat J. Laus vond het een eer om dit keer het present te roepen. Met grote waardigheid en respect werden alle namen van de gesneuvelden afgeroepen. Sobat Laus riep met luid en duidelijke stem het present. Tijdens het

opnemen van de lijst van de in het afgelopen jaar overleden sobats werd in de zaal

meelevend geknikt bij het horen van de namen. Ach ja, ook hij?

Na het appèl werd verzocht om een minuut stilte waarin ook de gesneuvelden van 2-7RI werden herdacht.

Het was sobat Guus Schouten die ook dit keer een voordracht hield. Geschreven door onze gewaardeerde sobat Ad van Hooijdonk, die helaas niet zelf op de reünie aanwezig kon zijn, maar zo toch zijn bijdrage heeft geleverd.

Sterk bewogen begon sobat Guus aan de voordracht. Even een bemoedigende hand op de schouder maakte het voor sobat Guus wat makkelijker om de heel gevoelige tekst voor te dragen.

*Beste sobats,
Ruim zestig jaar geleden moesten wij van jullie afscheid nemen. Begraven in de zelfde Javaanse grond waarin we samen, in de loop van jaren, duizenden voetafdrukken achterlieten.*

WIJ mochten thuisvaren en jullie brachten namens ons allen het hoogste offer. Vergeten zijn we dit nooit. Reeds bij onze eerste samenkomst in Blerick brachten wij hulde bij het monument en toen we later onze bataljonsreünies gingen houden, was de herdenking steeds het hoogtepunt van ons samenzijn en onlosmakelijk verbonden aan het programma. Vandaag houden we

wederom dodenappèl, althans met het restant van wat eens was 2-6 R.I. Want vele sobats zijn inmiddels al met jullie verenigd.

Uiteraard is straks het "totale weerzien" onvermijdelijk. Je moet het ons maar niet kwalijk nemen dat we daar nog mee treuzelen. In ruim zestig jaar zijn de meesten van ons niet alleen gebleven en hebben aldus nog wat achter te laten. En tevens dienen jullie hier op aarde zo lang mogelijk herdacht te worden. Want al zijn we nog met weinigen:

Zo lang nog reünies bestaan

ons weerzien nog moet wachten

zolang nog blijft jouw naam

voor goed in ons gedachten.

Deze aangrijpende voordracht was meteen de afsluiting van de herdenking. Het lied "Old Soldiers never die", was de overgang van de plechtige herdenking naar het verdere dagprogramma.

De sobats schraapten de kelen, droogden de ogen, kwamen in beweging en snel was het weer een gezellig heen en weer geloop om gesprekken met elkaar aan te knopen. Dit gebeurde onder de zachte klanken van heerlijke herkenbare oude hits uit de late jaren 40. De heemkundegroep ging de tafeltjes af op zoek naar informatie, Jack Malipaard voerde handel achter zijn kraam en gelooft u mij, het was niet alleen kijke, kijke, en nie kope!

De trekking van de extra loterij werd aangekondigd. De extra loterij met de beestachtige prijzen! En die waren er. Bij binnenkomst heeft iedereen de grote pluche tijger bij de ontvangsttafel kunnen bewonderen. Menigeen bekeek met een begerige blik dit nobele roofdier waarnaar de brigade is vernoemd. Niemand vermoedde dat dit de hoofdprijs van de loterij zou zijn. Om te zorgen dat de speciale prijzen ook daadwerkelijk naar een "tijger" zouden gaan, hadden de gasten, genodigden en het bestuur geen speciaal lot gekregen. Eerst werden twee kristallen presse-papiers met daarin een in 3D gegraveerde tijger verlost. **Sobat Sijbers** en **sobat de Lange** hadden een winnend lot. Daarna had de heer F. Tummers de eer (zoals hij het zelf noemde) om het winnende lootje voor de tijger te trekken. **Sobat de Nijs** mocht zich de trotse winnaar van de tijger noemen!

Onder het genot van een zoutje en later weer de warme hapjes is er heel wat afgekletst. Zijn er veel vragen gesteld (en beantwoord), kennis gemaakt met de bestuursleden en niet te vergeten lootjes gekocht voor de gewone loterij. Hiervoor waren door de sobats weer ruimschoots eigen prijzen meegebracht. En hoewel de loterij voorgaande jaren steeds een succes is geweest mede door de zelfmeegebrachte prijzen vond Marianne dat er dit keer een aantal grotere prijzen aangeschaft mocht worden als "hoofdprijzen". Dit als dank voor het enthousiasme waarmee de sobats ieder jaar de eigen prijsjes mee brengen.

Het prijzenaanbod mocht gezien worden.

Een speciaal woord van dank voor mevrouw **de Ruiter**, die ieder jaar weer een grote hoeveelheid aan zelfgemaakte wenskaarten meegeeft aan haar man **Koos de Ruiter**. Het zijn ware kunstwerkjes. Niet alleen kaarten maar ook prachtig ingelijste kunstwerkjes waaronder de zeer zeker bij de sobats bekende "Hummeltjes".

Sobat Laus moest helaas de reünie voortijdig verlaten vanwege een bezoek aan de fysiotherapeut. Wij hebben hem heel hartelijk bedankt voor zijn deelname en medewerking.

Zo gaandeweg tikte de klok door en was het tijd om met veel geestdrift het optreden van onze speciale gast DEWI aan te kondigen. Het kleine fragiele Indonesische danseresje werd meteen door de sobats in de harten gesloten. Gracius en in kleurrijke Indonesische kledij gestoken voerde DEWI haar bloemendans uit.

Na snel een aanpassing in de kledij en accessoires te hebben gedaan, vervolgde DEWI haar optreden met de Tarik Piring, de Indonesische kaarsendans.

Hoe sierlijk en tegelijk mysterieus danste dit danseresje op de klanken van sfeervolle muziek. In ademloze bewondering waande menig sobat zich weer even terug in Semarang, Salatiga of Ambarawa. Na de derde dans, de Waktu Potong Padi Rijstooogstdans kreeg DEWI een uitbundig warm, waarderend applaus.

De laatste bundels loten werden aan de man gebracht. Niet zomaar, maar met een kwinkslag, grap en grol van de bovenste plank. Dit tot groot amusement van de sobats. Zo kon er een aantal bundels loten voor 1 euromuntstuk naar een gewillige sobat gaan, maar ook voor een drie euromuntstuk zouden bundels worden verkocht. Bundels met een fles overheerlijke heerlijke rosé erbij of met gegarandeerde wingarantie. Hoe het ook zij, alle bundels loten werden verkocht en door Marijke "thuisbezorgd". Voor sommige sobats moesten zelfs extra stoelen worden aangerukt om alle loten uit te leggen! Geweldig.

Terwijl danseres DEWI zich snel verkleetde om met ons deel te nemen aan de uitgebreide rijstmaaltijd werden de troepen verzocht om in tijgersluipgang zich te verplaatsten naar de naastgelegen eetzaal. De **Frederik Hendrikzaal**. Nog een stukje nostalgie. Al was het dan alleen maar om de naam.

Eenmaal gezeten werden de sobats voorzien van een drankje en een heel smakelijke rijstmaaltijd. Na even een klein moment van stilte te hebben gevraagd voor degene die daar gebruik van willen maken, werd begonnen aan die uitgebreide gezamenlijke rijstmaaltijd.

Echt, ik kan er niet om heen om toch ieder jaar het zelfde liedje te zingen, maar het is genieten wanneer de gesprekken verstommen en alleen het ritmisch tikken van het bestek op de borden de eetzaal vult. Wat kan een mens dan tevreden zijn om iedereen samen zo gezellig en smakelijk te zien eten. Echt een "Moeder-kip-keek-in-het-rond-en-zag-dat-het-goed-was," gevoel.

Omdat het heerlijke dessert tot het laatste kruimeltje verorberd was, hoefde niemand achter te blijven voor de afwas en werd iedereen uitgenodigd om weer terug te keren naar de grote zaal.

Voor we met de loterij begonnen was het eerst de beurt aan DEWI om haar tweede optreden te doen. Dit keer was zij gehuld in Hawaïaans kostuum. Bevallig en elegant wiegde zij met haar heupen mee op de tropische klanken waardoor menig sobat zich met opgestroopte broekspijpen aan een parelwit zandstrand met wuivende palmbomen en een ruisende blauwe zee waande. Na haar twee solodansen werden de twee sobats, die zich "spontaan" hadden aangemeld om DEWI te assisteren bij de derde dans, uitgenodigd om zich bij DEWI te voegen.

Sobat Koos de Ruiter en **sobat Joop de Koster** kregen een bloemenkrans op het hoofd en instructies van DEWI en knielden soepel aan weerszijden bij haar neer. Begeleid door wederom tropische klanken werd het publiek nu getraakteerd op de laatste gracieuze Danut dans. De verrassingsdans.

Sobat
Joop de
Koster,
(links)
Dewi
en sobat
Koos de
Ruiter

Een verrassingsdans dat was het zeker. Hulde aan onze sobats die zo vol vuur en nog uitermate lenig DEWI hebben begeleid tijdens deze dans.

Dewi ontving van alle sobats een heel waardierend applaus voor haar optredens. In de kleedruimte kreeg zij bij de betalingsenvelop een fles heerlijke Baily in een mooie geschenkverpakking als blijk van waardering. Dewi verzocht ons even te wachten met de verloting tot zij zich had omgekleed zodat zij ook deel kon nemen aan de loterij.

Dat gaf ons in de zaal de gelegenheid om nog wat te kletsen, te drinken en te "toiletteren". Omdat wij toch bezig waren met de enveloppen hebben wij meteen ook onze waardering aan het bedienend personeel laten blijken door middel van een envelop met inhoud aan het hoofd van bediening te overhandigen. Zichtbaar verrast werd deze (financiële geste) in ontvangst genomen.

Met Dewi weer in de zaal was het heus tijd om met de loterij te beginnen. De prijzen werden naar voren gebracht, de bus met loten werd geopend en na een korte uitleg begon de verloting van de prijzen. Joop ontpopte zich als heuse entertainer. Een stuk amusement van de bovenste plank werd gaandeweg opgevoerd.

Marianne liet ieder lootje door een andere sobat in de zaal uit de bus trekken, pakte de prijs en Joop las het getrokken nummer op. Marijke of Theo bracht de gewonnen prijs bij de winnaar of winnares. Het liep allemaal als een geolied naaimachientje.

De aanprijzingen van een zowel links als rechtshandig te gebruiken toiletta's en staafmixer, je kon het niet zo gek bedenken maar voor iedere prijs was wel een ludieke aankondiging. Ook het zomaar weggeven van een strijkijzer aan degene die lot nummer 1000 had, was verrassend. De aankondiging: "het lot is lichtgroen, ja het is dus lichtgroen, de prijs is dus gevallen op een lichtgroen lot" moet **sobat Sijbers** vast nog wel eens door het hoofd gaan de komende tijd.

De sprekende handpop Eend, die een eigen leven ging leiden terwijl Joop deze verlootte, wilde iedereen wel hebben. Volgende reünie hoeven wij geen extra gast in te huren. We zetten Joop in met een buikspreekpop!

Helaas moest Theo Eversen vanwege zijn werk om half vijf weg. Hij deed dit met tegenzin, want ook hij genoot van de reünie. Theo groette de sobats en werd meteen al door zijn collega's per telefoon dringend verzocht op het werk te verschijnen. U weet het:de politie is er voor ons!

Tijdens het verloten van de wenskaarten speelde Joop meteen in op de verjaardagskaarten door aan te geven dat Marianne de a.s. zaterdag jarig zou zijn en ja hoor meteen klonk het "lang-zal-ze-leven" massaal door de zaal. Na deze spontane aubade kwamen de wenskaarten uiteindelijk toch bij een blijde winnaar terecht.

Voordat de hoofdprijs werd verloot, was er nog een prijs die er per opbod uitging; één van de twee handgeborduurde handdoeken. Die waren gemaakt door **Alie Roex-Westerhof** de dochter van **sobat Wietse** en **Mientje Westerhof**.

Een handdoek met geborduurde zeehond ging als gewone prijs weg in de loterij, maar de tweede, met een originele **TIJGERKOP** versierde handdoek, ging per opbod. En er werd flink geboden! Uiteindelijk mochten **Sjar** en **Jos Buijs** zich de beste bidders noemen. De unieke handdoek was voor hen!

Nadat alle prijzen groot of klein verloot waren, was dit ook het einde van de reünie. De opbrengst van loterij was voor de reünie uitstekend. Tijdens de reünie werden er nog spontaan vele donaties gedaan. Alle inkomsten en donaties zijn ter plekke geteld en nageteld door een onafhankelijk persoon op de kazerne. Wij maken de exacte bedragen in onze Sepatoe Roesak voor december bekend. Joop sprak daarna namens het voltallige bestuur een zeer bewogen dankwoord uit en wenste iedereen een wel thuis. Voor iedereen opstond wilde ook **Jos Buijs** de mensen nog een woordje toespreken. Zij bedankte het bestuur, maar met name **Marianne**, voor al het werk en inzet dat zij voor 2-6R.I. heeft gedaan en nog doet. **Jos heeft spontaan aangeboden om het bestuur in het vervolg daar te helpen waar zij ingezet kan worden. Geweldig.** Onder de klanken van "We'll meet again" van Vera Lynn was het dan echt zover. **Het afscheid.**

Hoe fijn het 's morgens is om iedereen te mogen verwelkomen, is het in de namiddag ook weer heel fijn om blije en tevreden mensen gedag te mogen zeggen en de hoop uit te spreken hen volgend jaar weer te mogen begroeten.

Lieve sobats, het is een geweldige dag geweest. Juist door uw aanwezigheid is deze dag een heuse 2-6R.I. T-Brigade familiedag geworden. Onze hartelijke dank hiervoor en wij hopen u snel weer te mogen zien of te horen!

In navolging van het bezoek aan onze reünie ontving ik de volgende reactie van Nico Vroom:

Mevrouw Lankhuizen,
Dank voor Uw ontvangst en goed georganiseerde bijeenkomst.
U hebt de aanwezigen veel plezier gegeven om hieraan deel te nemen.
Ik zelf heb genoten van twee heren die mij hun belevenissen van Indië en de tijd nadien hebben verteld.
Hierbij mijn toespraak die ik uiteraard niet letterlijk heb uitgesproken.
Graag ontvang ik ook graag het boekje waar U het over had.(sepatoe roesak. red)

Met vriendelijke groet
N Vroom

Bedankje

Daags na de reünie ontving iedere deelnemer persoonlijk een bedankkaart namens de reünie zorgcommissie 2-6R.I. T-Brigade.

Verslag van de reis naar Indonesië van sobat van Erp met zijn zoon.

Na 1 luxe overnachting in het Pullman Putrajaya Lakeside vlakbij het KL int. Airport, we kregen weer een upgrade naar een super de luxe appartement, 's morgens heel vroeg naar de terminal van Air Asia. Niets vergeleken met de terminals van de "gewone" luchtvaartmaatschappijen. Low cost vliegen kreeg op deze terminal, aan de andere kant van het vliegveld, een confronterend gezicht. Alles krioelde door elkaar, alles behalve enige luxe. Instappen over het asfalt op de trap in het vliegtuig. Maar de vlucht naar Yogyakarta verliep zonder enig probleem. Na 2 ½ uur zetten we voet op een bijzonder klein vliegveld. De koffers worden voor je van de enige kofferband afgehaald om daarmee de enige kleine ruimte meteen vol te zetten met koffers terwijl de douane en nog een extra X-ray machine controle die kleine ruimte moeten delen.

Bij buitenkomst, 10 meter verderop, staat onze chauffeur (Tidar) al met ons naambordje omhoog om ons naar zijn airco luxe auto te brengen. We stappen in en rijden meteen het drukke Yogja in op weg naar onze 1e bestemming; de Merapi vulkaan.

Na een rit over bijzonder smalle wegen, de vele brommertjes en motoren ontwijkend, stoppen we op een plek waar de uitbarsting van de Merapi enkele jaren geleden goed zichtbaar zijn. Helaas ligt de vulkaan zelf in dikke nevel gehuld en is er nog geen zichtbare ontmoeting met deze reus.

Op weg naar ons hotel in Ungaran komen we ook door Ambarawa. Deze plaats heeft voor pa een bijzondere betekenis. Verhalen vertellend op de achterbank van de auto vraag ik Tidar even te stoppen voor een kopje koffie. We stoppen voor een klein openlucht museumpje. Geen koffie maar voor pa een feest van herkenning. Bij toeval blijkt het een museum met allerlei oorlogstuig. Pa ziet meteen zijn Dodgies, de 4 tonners waar hij in oorlogstijd achter het stuur zat. Ook de kleine Nederlandse tank en een treinwagon met bekende oorloguitdrukkingen gemarkeerd. Even verderop herkennen we de kruising waar pa enkele hachelijke situaties opsomt waarbij er wederom verhalen loskomen natuurlijk.

Een bezoek aan het station van Ambarawa lijkt een nog groter succes. Behalve dat er een muur is gebouwd om de kampong van het station (inmiddels een spoorwegmuseum) te scheiden lijkt alles nog intact zoals zo'n 65 jaar geleden, alweer een bijzondere ontmoeting met het verleden van mijn pa.

Als we later in de middag op onze hotel kamer bijkomen is de 1e dag van onze Indonesië rondreis een enorm succes. Wat geweldig om je vader zo te zien genieten! Onze 2e dag brengt ons naar Semarang.

Met name in deze stad heeft pa het meeste meegemaakt in zijn tijd in Indonesië. Grappige en zelfs hilarische zaken maar ook verschrikkelijke en traumatische gebeurtenissen. Het heeft gedeeltelijk pa gemaakt tot de man en vader hij altijd is geweest voor mij en mijn broer Ronald.

De weg naar Semarang levert al de nodige verhalen op en pa herleeft de tijd op een fijne wijze zo kan ik zien. We rijden als eerste naar het Candi ereveld voor gevallen militairen. Van mijn vriend Berry Hanssen heb ik een aandenken meegekregen om het kruis van zijn gesneuvelde oom te hangen. Na de begraafplaats te hebben gevonden heb ik met trots aan zijn verzoek kunnen voldoen.

Het valt op dat er zo velen onder een spierwit kruis liggen die de leeftijd van 20 niet of nauwelijks hebben gehaald. Het kerkhof is bijzonder goed bijgehouden en we hebben de "uitvoerders", die ons erg vriendelijk ontvingen, gecomplimenteerd met hun werk.

We stoppen bij het Elizabeth ziekenhuis waar hij is verpleegd en de omgeving goed kent en daarna rijden we naar Toko Oen, een bekende plaats voor menig dorstig en hongerige Nederlander. Het gebouw is van buiten dringend aan een opknapbeurt toe maar binnen ademt de toko een koloniale sfeer, een beetje meer aandacht voor onderhoud misstaat hier echter ook niet.

Vanuit Toko Oen naar het grote verkeersplein van Semarang waarbij het gebouw van de NIS (Ned. Indische Spoorwegen) prominent afsteekt tegen de rest. In positieve maar van dichtbij ook in negatieve zin. Het gebouw is verwaarloosd en verdient absoluut een beter lot omdat het een markant en bijzonder mooi gebouw is waar Semarang trots op zou moeten zijn.

De Tijgerclub is volledig gerenoveerd en is een pronkstuk. Verhalen over deze club zijn er legio in pa's herinneringen, het was een uitgaansclub wel te verstaan.

Het huis waar pa en zijn maten lange tijd veel tijd hebben doorgebracht bij de familie Dingeman aan de Penaton weg is er nog steeds na 65 jaar.

Zelfs het kapotte raam, dat tijdens het schilderen was gesneuveld is nog in dezelfde staat, kapot dus. De verf, groen (!) is erg vervaagd maar aanwezig.

"Hoe is het mogelijk?" lachte pa, weer een fantastische herkenning rijker.

Na veel foto en videowerk gaan we moe maar voldaan terug omhoog naar Ungaran, lekker koel, maar zo'n 32 graden. Na een heerlijk diner is slapen niet moeilijk.

Voor pa dan. Ik heb een lichte voedselvergiftiging opgelopen en slijt de tegels tussen bed en toilet die nacht en ochtend. Volledig slap en nog steeds een wrak sleep ik me door onze 3e dag. Pa als verzorgende vader, met pillen tegen de schijterij etc.

Gelukkig is het maar 1 dag.

Salatiga was onze 3e stop.

Helaas hen ik van die omgeving niet veel meegekregen.

Van Salatiga naar Solo (Surakarta). De drukte op de weg valt een beetje mee aangezien het zondag is, hoewel op de meeste plekken gewoon wordt gewerkt. Ook op de Koffie- en rubberplantage van Tlogo. We kregen hier een interessante rondleiding. Vanaf 4 uur in de morgen zijn er daar mensen, waarvan vele oudere vrouwen, bezig om de rubber (latex) met volle, loodzware kannen naar de productie te vervoeren. Vaak op blote voeten of aftandse slippertjes.

In Solo bezoeken we het paleis van de Sultan daar. Het is geen paleis zoals we dat in Westerse termen moeten indenken. Volgens mij zijn het omhooggevallen regioburgemeesters die voor de onafhankelijkheid nog politieke macht hadden.

Nu vervalt hun "paleis" beetje bij beetje en moet toerisme nog wat opleveren; eerlijk gezegd viel het mij een beetje tegen maar is wel een onderdeel van de Indonesische cultuur.

Tot zover dit verslag met zoveel bekende plaatsen en plekken! Sobat van Erp, wat een geweldige belevenis heeft u samen met uw zoon meegemaakt!

Een waardevolle herinnering voor u beiden.

Oproep van sobat Hovens

Onlangs belde de vrouw van sobat Hovens op om een adreswijziging door te geven. Na het doorgeven van de juiste adresgegevens ontstond zich een gezellig gesprek.

Het bleek dat de familie Hovens nog in goede gezondheid verkeert en bij hun zoon in zijn woonhuis wonen. Daar verzorgen zij samen het huishouden. Naast dat is de familie verder ook nog heel actief en vitaal. Mevrouw doet vrijwilligerswerk bij een instelling voor minderbegaafde mensen. Zij stond afgelopen jaar nog op de kermis en in het circus. Dit alles doet zij voor het goede doel.

Ook vertelde mevrouw Hovens dat zij en haar man nog terug zijn geweest naar Indonesië. Zij bezichtigden de voor sobat Hovens bekende plaatsen. Zo ook in Ambarawa. Daar werden zij opgemerkt door een vrouw die zich nog heel goed herinnerde dat de 2-6 RI soldaten in Ambarawa waren. Zij was toen 12 jaar. Familie Hovens werd daar door de burgemeester ingehaald als een koninklijk paar. En als vorsten werden zij ook verwelkomd en verzorgd. Een weerzien met Ambarawa wat zij niet hadden kunnen vermoeden.

Ik wees mevrouw Hovens op de website www.sepatoeroesak.nl met de mededeling dat er foto's van sobat Hovens op de website staan en ook dat er foto's van Ambarawa te zien waren.

Naar aanleiding van het bovengenoemde telefoongesprek werd ik later op de avond nogmaals door mevrouw Hovens gebeld met de vraag of haar man een vraag mocht stellen aan mij. Zij hadden bij thuiskomst van hun zoon al meteen samen een eerste blik geworpen op de website en zo al een kleine indruk gekregen van de website.

Meneer Hovens wilde dolgraag weten hoe het zat met de bewaking van de weg tussen Salatiga en Dajapajam. In de nacht werd deze weg door 2-6RI niet bewaakt en nam de plaatselijke bevolking die bewaking over. Indien er in de nacht onraad of verdachte bewegingen waren geweest werd dat door bevolking van Dajapajam via signalen aan 2-6RI doorgegeven. Sobat Hovens vraagt zich af of er nog sobats zijn die weten van dit systeem.

Ook wil hij graag weten hoe het is gegaan toen 2-6RI vertrok omdat er een hechte band was met de plaatselijke bevolking. Was er een afscheid met de plaatselijke bevolking in de vorm van feest of vertrok 2-6RI zonder enig afscheid?

Wie oh wie neemt contact met op met sobats Hovens. Adresgegevens zijn bekend bij het secretariaat. Marianne helpt u graag om het contact met elkaar te leggen.

Oproep Theo van Pol.

Bij deze doen wij een oproep aan de sobats van 2-6-RI.

Over soldaat Theo van Pol. Wie kan ons aan informatie helpen, o.a. foto's en verblijf in N.O.I.

Zijn er nog sobats die Theo van Pol hebben gekend? Hij is ontslapen op 13 Juli 1946 te Semarang.

niessenner@home.nl b.v.d. Thijs Berben & Sjaak Niessen. Lid van Heemkundevereniging Oos Naer (werkgroep N.O.I.) messenger@home.nl

Vermist of opsporing verzocht

Gebleken is dat sobat **John (Jan) Dahmen** voorheen wonend aan de **Vismarkt** in **Roermond** na het overlijden van zijn vrouw is vertrokken naar Indonesië. Helaas hebben wij geen adreswijziging van hem doorgekregen. Als je verhuist naar de Oost dan heb je wel andere dingen aan je hoofd. Wie oh wie heeft nog contact met hem sinds hij vertrok naar de Gordel van Smaragd? Reacties naar Marianne van het secretariaat 010-4382758 of 06 25278220.

Internettip van Ad van Hooijdonk!

Voor computergebruikers onder ons stuurde Ad van Hooijdonk een tip. Als je googelt naar “uw verhaal” en vervolgens naar de regel met als titel: “uw verhaal, hoorspel en toneel over Indië”, dan krijg je op het volgende beeld, in de linker kolom de namen van een aantal schrijvers. Ook kunt u het volgende adres in tikken: <http://www.semarang.nl/verhaal/> Zodra je er een naam van aanklikt, verschijnen de titels uit zijn of haar oeuvre. Klik op een van die titels en het hele verhaal vertoont zich. Zo schrijft Krijn van Putten o.a. over de eerste politionele actie en over de oliebaronnen. Ad vond het dienstig ten behoeve van de computerbezitters deze tip door te geven. Bij deze dus. Bedankt sobat Ad!

EMAILGROEP 2-6 RI

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) .A.van Erp	erp00411@planet.nl
A. (Ad) van Hooijdonk	advanhooijdonk@telfort.nl
H. (Huib)Kers	huibertkers@telenet.be
Marianne (Pragt) Lankhuizen	marianne.lankhuizen@gmail.com
A.(Antoon) Mathijssen	a.mathijssen@onsneteindhoven.nl
J.(Jo) Princen	j.princen1@hotmail.com
A. Guus Schouten	a.mschouten26@gmail.com
M.(Men) van de Wetering	avdwet@onsneteindhoven.nl
B.(Bart)Poorte	bpoorte@live.nl
W (Wietse) .Westerhof	wwwesterhof@home.nl
G. (Gerrit) de Groot via e-mail dochter	anjaducati@planet.nl
A.(Arie, broer van) Treffers	a.treffers@versatel.nl
K.(Koos) de Ruiter	koos.laurie@hetnet.nl
Heemkundegroep Sjaak Niessen en Thijs Berben	niessenneer@home.nl

Nieuwe e-mailers zijn altijd welkom in de groep!

Heeft u geen computer, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u www.sepatoroesak.nl aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle informatie die u op het scherm ziet verschijnen.

KOLONIALE OORLOG 1945-1949 VAN INDIË NAAR INDONESIË

Rene Kok, Eric Somers en Louis Zweers
Uitgeverij Carrera, ISBN 978 90 488 032 00

In het najaar van 2009 verscheen er weer een boek, het zoveelste boek, over de oorlog in voormalig Nederlands Oost Indië, het huidige Indonesië. Het zoveelste boek? Ja, maar wel een ander boek, het is voornamelijk een fotoboek met begeleidende, ondersteunende teksten, die in chronologische volgorde het verhaal doen van deze koloniale oorlog. Bovendien is het anders omdat de auteurs nooit eerder gepubliceerd foto materiaal hebben opgespoord en gebruikt, om het alledaagse beeld van deze ruim vier jarige oorlog te schetsen.

De auteurs, twee medewerkers van het NIOD, en een foto historicus, hebben niet gekozen voor een militaire- of politieke benadering van het onderwerp maar laten de beelden spreken. De Nederlandse (foto) archieven zijn inmiddels goed ontsloten en vrij toegankelijk en voor het eerst worden destijds gecensureerde foto's gepubliceerd die voor de mannen en vrouwen die er bij waren, heel herkenbaar zullen zijn.

Voor de zeer gewelddadige “Bersiap periode”, voor de komst van de Nederlandse troepen, tussen augustus 1945 en maart 1946, zijn de auteurs aangewezen op Britse en Indonesische foto archieven. Ook de Britse autoriteiten censureerden het gemaakt foto- en filmmateriaal zeer sterk en verhinderden dat bijvoorbeeld foto's van eigen verliezen, in de archieven terecht kwamen, of dat die foto's gepubliceerd werden. De vaak onbekende foto collecties in de moeilijk toegankelijke Indonesische archieven, leverden over de Bersiap periode weinig vondsten op. De latere periode van 1946 tot de soevereiniteitsoverdracht in 1949, leverde veel foto's op vanuit Indonesisch perspectief.

Het fotoboek wordt gecompleteerd door publicatie van veel particuliere foto's van “onze jongens in Indië”, veelal indrukwekkende foto's van onze soldaten zelf.

De waarde van dit fotoboek voor de veteranen, hun kinderen en andere geïnteresseerden ligt naar mijn mening in een realistische, beeldende weergave van de strijd in de Oost tussen 1945 en 1949. Het brengt de historische werkelijkheid over deze periode weer een stukje dichterbij, ik gebruik met opzet het woord werkelijkheid, want een historische waarheid bestaat namelijk niet. Door de chronologische indeling en de goede begeleidende teksten is het een verhelderend boek geworden dat ik iedereen kan aanbevelen.

Frank van Buren, zoon van 2.6.R.I. veteraan F.van Buren.
Gelezen, mei 2010.

Turend in de achteruitkijkspiegel van het leven, zoals waarschijnlijk velen van ons op deze leeftijd doen, duiken er steeds vaker Indië-herinneringen op. In mijn terugblikken van de laatste tijd, spelen er steeds twee namen een rol en daar wil ik hier toch even mijn visie op los laten.

Stip.

In mijn opinie waren luit (Kees) Peters en Stip (Willy) van der Gouw, de beste patrouille-commandanten van de vierde compagnie. Uiteraard stoelt deze bewering op persoonlijke titel, alhoewel ik, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, durf te veronderstellen dat heel wat sobats het daar mee eens zijn (of zouden geweest zijn.....) Beiden waren voor de oorlog al militair. Kees Huzaar eerste klas, hetgeen aan zijn loopje altijd te zien was. Hij sjokte een beetje alsof ze zojuist een paard onder hem uitgetrokken hadden. Willy daar in tegen was voor 1940 al onderofficier. Hij was op en top militair en liep als het ware nog in de houding als hij in zijn pendekje naar het mandihok koerste. Het is voor mij altijd een raadsel gebleven dat van beide pelotons-commandanten er maar een officier werd. Door het respect voor elkaar heeft dat nooit tot afgunst geleid. Willy en ik waren nogal close. Dat had o.a. te maken met het leeftijdsverschil. Van de onderofficiersclub was hij de oudste en ik de Benjamin, wat vaderlijke gevoelens bij hem opriep. Na onze repatriëring zijn we elkaar wat uit het oog verloren. Mede natuurlijk doordat we bezig waren met onze maatschappelijke integratie. En zo kon het duren dat we eerst bij de compiesreünie van 1988 weer contact hadden. Daarna bleef het met ad en toe telefoontje. Tot op zekere dag zijn zoon belde, dat pa in het ziekenhuis in Waalwijk lag en dringend naar mij vroeg. Zijn terminale toestand verraste me volkomen. Het bezoek duurde anderhalf uur en al die tijd heeft hij mijn hand vastgehouden, alsof hij door mij afscheid nam van alle sobats. Enkele dagen later heb ik dat ook uitvoerig verwoord bij zijn crematie. 4-2-6RI is de belangrijkste mijlpaal in zijn leven geweest en dat wilde hij op zijn sterfbed nog handklevend bevestigen. Namens onze compie mocht ik hem tenslotte nog een goeie reis op zijn laatste patrouille toewensen.

Luit.

Hij was een echte praktijksoldaat. Dat had onherroepelijk te maken met zijn douaneverleden. Hij was daarvoor gestationeerd geweest in Sprundel, West-Brabant, met als St. Willibrord als kern, was berucht om haar smokkelactiviteiten. Tijdens de bezetting nam dit, voornamelijk in boter en tabak, aanzienlijk toe. Hij moet wel honderden uren in nachtelijke hinderlagen hebben gelegen en zich derhalve de "velddienst"volkomen eigen hebben gemaakt. Dat een en ander zijn reputatie in Indië ten goede kwam, bleek o.a. uit zijn snelle bevordering. . Zijn eenvoudige afkomst zou hij nooit verloochenen. In de officiersmess kwam hij alleen bij hoge uitzondering. Uiteraard werd deze soos het drukst bezocht door officieren die permanent in de stad (Semarang) gekazerneerd waren en volgens Kees spraken die een andere taal. Hij voelde zich beter senang in de troep. Onze contacten waren in die tijd ambtshalve en niet meer dan dat. Toen we na thuiskomst voor herhaling werden

opgeroepen in Oirschot, was Willy adjudant en Kees sergeant-majoor. De eerste rang bleek effectief, de tweede tijdelijk. Het volgende weerzien kwam tot stand in de Made. Piet de Been, een sobat van 1-6 die niet mee naar Indië was gegaan, was een café begonnen in Made. Hij organiseerde een reünie, voor sobats van 1-6 uit de omgeving. Mijn vrouw maakte aldaar kennis met mevrouw (Jo) Peters en ondanks het leeftijdsverschil van twintig jaar, klikte het zo voortreffelijk, dat aldaar een vriendschap voor het leven ontstond. Kees was inmiddels weer douanier en gestationeerd en woonachtig in Roosendaal. In zijn vrije tijd maakte hij zich verdienstelijk als commandant van de toenmalige nationale reserve. Bloed kruipt immers waar het niet gaan kan. Hij is hierin jaren actief geweest tot deze z.g. burgerwacht werd opgeheven. Defensie moet toen, in haar onnoemelijke wijsheid hebben bedacht, dat hij voldoende militaire toewijding had getoond en bood hem aan beroeps te worden. Zelfs zijn tijdelijke rang van kapitein werd effectief, als S1 van de Pontenierskazerne in Keizersveer. Hij verhuisde met gezin naar Geertruidenberg alwaar hij ook nog een periode wethouder is geweest. Kees is 79 jaar geworden. Jo was hem een half jaar tevoren overleden. Zijn naam zal, evenals die van Willy, voorgoed verbonden blijven aan 4-2-6-RI en in onze herinnering blijven tot de "grote reünie "ons allen op het appel commandeert.

2010 Ad van Hooijdonk,

BIJ DE KEURINGSARTS

Een jonge vrachtwagenchauffeur komt op de militaire keuring en wil graag afgekeurd worden. Hij komt bij de keuringsarts en moet zich uitkleden. 'Beroep?' vraagt de arts. 'Vrachtwagenchauffeur.' 'Wat zijn je gebreken?' vraagt de arts. 'Mijn koplampen werken niet,' zegt de jongen, lollig. 'Hoe bedoel je,' vraagt de arts. 'nou Ik bedoel: ik heb zeer slechte ogen.' 'We zullen eens zien,' zegt de arts en loopt naar de kaart met de kleine en grote letters. De arts wijst op kleine letters: 'Kun je dit lezen?' 'Nee, sorry,' zegt de jongen, kan ik nie ..!!! De arts wijst op grotere letters: 'Kun je dit dan lezen?' 'Nee, sorry,' zegt de jongen, kan ik ook nie lezuuhh. De arts wijst op de allergrootste letters: 'Kun je dit dan lezen?' 'Ook niet,' zegt de jongen, kan ik ook nie. 'Dat is inderdaad niet zo best,' zegt de dokter, 'maar ik heb nog een tweede testje.' De dokter laat een spiernaakte bloedmooie blonde meid binnen met geweldige grote borsten en die gaat voor het bord staan. 'Zie je wat?' zegt de dokter. 'Nee, niks,' zegt de jongen, zie niks. 'Nou,' zegt de dokter, 'misschien werken je koplampen niet maar je richtingaanwijzer doet het wel.'

'GOED GEKEURD! INGERUKT MARS .. !!

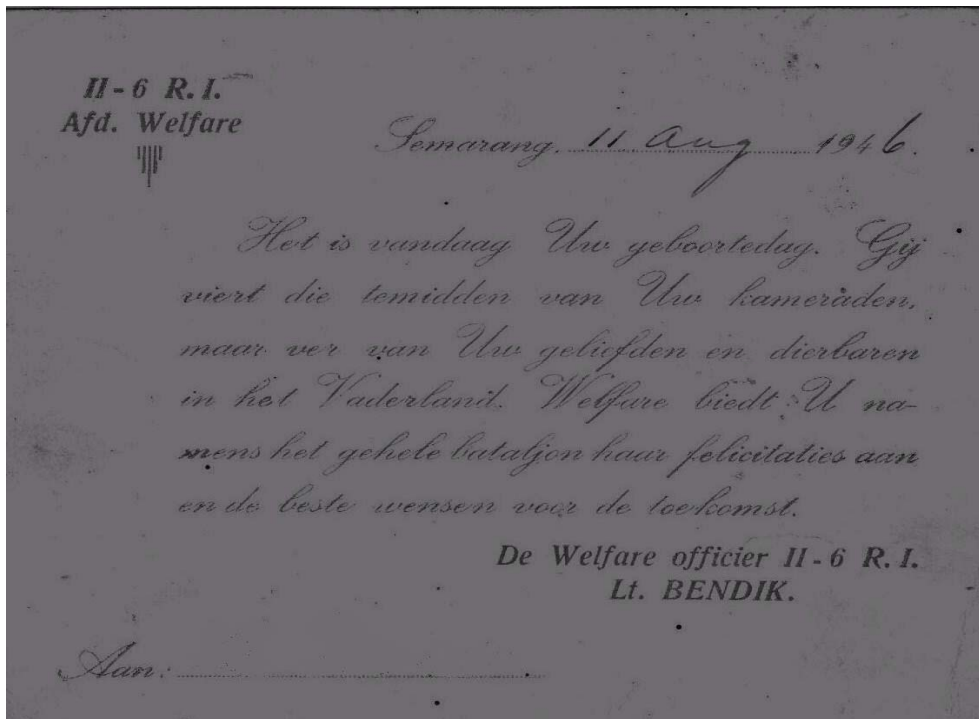

Verjaardagen

Het gebeurt met regelmaat dat het secretariaat klachten ontvangt betreffende het ontvangen van verjaardagskaarten. Een kaartje ontvangen is altijd leuk, maar als er kaarten worden verzonden aan overleden sobats is dit natuurlijk een zeer pijnlijke ervaring voor de nabestaanden van de overleden sobat.

Het secretariaat van de **reünie - en nazorgcommissie 2-6RI T-Brigade** is hiervoor niet verantwoordelijk. Zij verzendt geen voorbedrukte verjaardagskaarten.

Voor alle sobats die afgelopen jaar jarig zijn geweest komt hier een verjaardagskaart uit een wel heel ver verleden en de meest hartelijke felicitaties uit het heden van de reünie - en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade.

Deze felicitatiekaart werd ons toegezonden door een 2-6RI sobat

Bezoek aan sobat korporaal Arie v.d. Bos, 4-2-6 R.I. in Den Briel.

Op 22 april zijn Joop en Marianne op bezoek geweest bij de in Den Briel (Z-H) wonende sobat Arie v.d.Bos. Aangezien er geen trein rijdt vanuit Hoogvliet naar Den Briel en met de bus het een lange reis voor een kort stukje rijden was, stapten Joop en Marianne in de auto. Aangekomen op de locatie die bereikt was volgens de TOMTOM, stond meneer v.d. Bos net zelf op de parkeerplaats zijn auto af te sluiten. 'Zet jullie auto maar op die plek daar', zei hij. 'Dat mag wel'. Na eerst bij zijn dochter koffie te hebben gedronken, ontving hij ons in zijn gezellig woning. Hij vertelde ons dat hij dit keer, na jarenlang niet de reünie bezocht te hebben, het inschrijfformulier voor de reünie van 6 mei 2010 ingevuld en al in de envelop klaar had liggen. Helaas, vanwege lichamelijke ongemakken was het voor sobat Arie v.d. Bos toch onmogelijk om nog naar de reünie te komen. Hij kijkt wel iedere keer uit naar het boekje omdat hij zo, via het boekje, op de hoogte blijft van de nieuwtjes van 2-6RI. Het is voor hem het enige en laatste contact met de makkers. Hij is de redactie dankbaar voor de toezendingen.

Tijdens het koffiedrinken hebben we de foto's in zijn Indië -album bekeken, en wat voor foto's! Totaal andere foto's dan die ik tot nu toe heb gezien. Geweldig. Van de enthousiaste sobat v.d.Bos kregen we een formulier mee wat aan hem was uitgereikt in Indië. Het was zeer geheim! Het betrof een nota over twee sniperpatronen die er verschoten waren. Prachtig. Ik heb sobat v.d. Bos op zijn hart gedrukt, dat hij aan zijn nabestaanden heel duidelijk moet maken dat zo'n fotoalbum een stuk historie is en het absoluut niet weggegooid mag worden.

Al bladerend in het album en praten kwam ineens een verhaal waar een hospik in voor kwam. De naam was sobat v.d. Bos ontschoten. Tja en Marianne zou Marianne niet zijn als zij niet meteen met onze sobat

hospik Guus

Schouten opnoemde. En ja hoor, **Guus Schouten** was het! Mooi natuurlijk. Marianne heeft na thuiskomst Guus Schouten gemaaid en gevraagd of hij contact wilde opnemen met sobat v.d. Bos. Dat contact is inmiddels gelegd. Ook **sobat Ad van Hooijdonk** bleek nog herinneringen op te roepen bij sobat v.d. Bos en ook hij is gevraagd om weer eens contact te zoeken met sobat Arie. Na nog het speciale 2-6RI-pennensetje aan sobat Arie te hebben overhandigd, was het zoetjes aan tijd om op te stappen. Het vrijwilligerswerk van sobat Arie op de zorginstelling "de Plantage" in Den Briel, riep!

Het was een bijzonder geslaagde visite en wij werden uitgewuifd door een blijde sobat v.d.Bos. Het bezoek heeft hem enorm goed gedaan.
 Na terugkomst bij de auto zat onder de ruitenwisser een gele bon:
hier mag u niet parkeren, volgende maal zullen we u bekeuren!
 Goede politie daar in Brielle!

Koninklijk Nederland-Indisch Leger en Kon.-Landmacht.

GEHEIM.

ONDERDEEL: 4-II-6 R.I. VOLGNUMMERS: DATUM: 24 Oct.1946.

PATROUILLE RAPPORT.

- Taak der Patrouille: **Ubaerveeren hp. 139, Desel 1, hp. 192.**
- Sterkte: **1 sie plus 2" mort.**
 Patrouillecommandant: **Korpl. A. van de Bos.**
- Tijd/Datum van Vertrek: **24.11.00** Tijd/Datum van Vertocht: **24.16.00**
- Verliezen: **geen**
- Verliezen v/d Vrijand: **onbekend.**
- Afgelegde weg: **Door het terrein vanaf kpg. Persilan naar hp. 139
 kp.893102. Vandaar naar kamp. Desel 1 kp.873098.
 Vandaar naar hp. 192 kp.873093.**
- Resultaat v/d Patrouille: **Vanaf kp. 873094 vij.post waargenomen op kp.
 878091, van laatstgenoemd kp. ongeveer 10 man waargenomen, waar-
 van kleeding blauw.**
**Bijvoegsel van S.M.v.d.Gouw en Sergt.Welling, die voor controle
 op patrouille medegingen.**
**Waargenomen: Op kp.878091 een vij.opstelling van twee man. Om de
 10 min. kwam van kp.880090 een man die zich naar genoemde post be-
 gaf. Waargenomen op laatstgenoemd kp. ongeveer 10 man, kleeding
 blauw. Deze heuvelrug is waarschijnlijk vaste bezetting van de vij.
 Na 20 min. observeeren met snipergeweer 2 x geschoten op bevenge-
 noemde post, vanaf wit huis kp.873094. Na enkele minuten vuur ont-
 vangen v.d. vij. 4 Geweerpatt. en 5 2"mortiergr., die te kort in-
 sloegen.**
**Waargenomen door: S.M. v.d. Gouw W.J.
 Sergt. Welling D.
 Korpl. v.d. Bos A.**
Laatstgenoemde was patrouillecommandant.
- Vershoten Munitie: **2 snipergeweerpatronen.**
- Bult: **geen**

De Cie. Cdt.,
 De 1e Luitenant,
A.J. Wolzak.
 Aan: I.O. "T" Brigade.

De Ho. Patrouillecommandant,
 De korporaal,
A.v.d.Bos.

Bezoek aan sobat Looman en partner mevr. Overmans en een bezoek aan meneer en mevrouw Dejong allen te Maastricht. (15 juni 2010)

Snel nadat de Sepatoe Roesak van april 2010 was verschenen met de uitnodiging voor de reünie van 6 mei, belde de partner van sobat Loomans, mevrouw Overmans, naar het secretariaat. Zij liet weten dat zij ernstig te val was gekomen bij een nachtelijke afdaling van de trap. Vanwege kneuzingen, schrammen en builen was het niet mogelijk om naar de reünie te komen.
 Heel jammer natuurlijk.

Het geval wilde dat familie Dejong uit Maastricht twee treinkaartjes naar het secretariaat had gezonden zodat wij hen konden bezoeken. Familie Dejong heeft vanwege gezondheidsklachten de afgelopen twee reünies niet kunnen bezoeken. Marianne ontdekte dat beide families redelijk bij elkaar in de buurt woonden en trok daarom al snel de conclusie dat een dubbel bezoek op een en dezelfde dag best mogelijk was. Na overleg met betrokken families werd besproken dat bij familie Loomans het eerste kopje koffie werd gedronken en bij familie Dejong het tweede kopje koffie genuttigd zou worden. Zo gezegd, zo gedaan.

Vroeg uit de veren en op pad! Met de metro naar Centraal Station Rotterdam en dan sporen naar Maastricht. Overstappen in Eindhoven. Nederland, wat ben je toch mooi! Landschap na landschap zoekt ons voorbij. Op sommige plaatsen lijkt het alsof de tijd heeft stilgestaan, bij andere plaatsen wordt ijerige aan de nieuwbouw gewerkt. Maar verder en verder rijdt de trein. Maastricht. Mooi op tijd bij de familie Loomans.

Meneer Loomans stond bij de deur al ons op te wachten! Wat een warm onthaal. In de zonovergoten woonkamer, genietend van een heerlijk versgezet kopje koffie met een flink stuk slagroomgebak, kwam het gesprek al snel op de recente gebeurtenissen in het bestuur. Meneer Loomans was heel ontdaan hierdoor.(en met hem vele andere sobats) en zag het voortbestaan van 2-6RI ten gronde gaan. Marianne en Joop vertelden hem dat het allemaal nog niet zo zwart was als het eruit zag en dat meneer Loomans snel wat meer van hen zou horen.

Mevrouw Overmans keuvelde er lekker op los. Het prachtige uitzicht dat zelfs tot in België toe reikt, de familiesituatie, de gezondheid, de kinderen en kleinkinderen. Ook de onfortuinlijke val van de trap en nasleep daarvan, werd ons smakelijk uit de doeken gedaan. Een hele consternatie was het geweest. Buren in nachtgoed die op de schreeuw van mevrouw Overmans waren afgekomen. De huisarts die niet wilde komen kijken, maar diagnose via de telefoon wist te geven. Joop probeerde ook nog even de voetbaluitslagen door te nemen met de heer Loomans. Ik geloof dat er geen fanatiekere voetballiefhebber dan Joop rond loopt!

Vanzelfsprekend kwamen ook de verhalen over 2-6RI ook los. Herinneringen, verhalen, namen en vragen, we hebben alles gehoord. De interesse naar het wel en wee van de andere sobats was ook hier weer groot.

Veel wetenswaardigheden zijn weer uitgewisseld. Ook hier blijkt weer dat het boekje erg gewaardeerd wordt. Helaas is het door gezondheidsredenen voor de familie Loomans ook moeilijk geworden om naar de reünie te komen. Dit bezoek zo gezellig thuis werd daarom des te meer gewaardeerd. Meneer Loomans voelt dat hij steeds minder wordt. Ja, de jaren gaan nu hard tellen.

Ondanks de lichamelijke beperkingen, ziet het paar er goed uit. Dat mag ook wel eens gezegd worden. Het middel wat gebruikt wordt om er zo jong uit

te zien werd niet prijs gegeven. Wij houden het op de liefde voor elkaar! Na een heel gezellige morgen, werd het toch tijd om weer verder te gaan. Na nog een stuk of wat foto's gemaakt te hebben, namen we afscheid. Op naar de bus.

Familie Dejong te Maasstricht.

Het bleef een zonovergoten dag en daarom ook dubbelop genieten van alles wat we zo onderweg zagen. Alles zag er op zijn 'zondags' uit. Halte Emmaplein, onze stop! Na netjes de weg zijn geweest door een voorbijganger, stapten wij precies op de afgesproken tijd de hal binnen van het wooncomplex aan het Volksplein. Mevrouw Dejong kwam ons in het trappenhuis al tegemoet. Weer zo'n gastvrije ontvangst. Kwiek ging mevrouw ons op de trap voor. Meneer Dejong zat heerlijk in zijn comfortabele stoel ons op te wachten. We werden weer voorzien van versgezette koffie en oh oh Joop, weer met gebak. Een punt heerlijke Limburgse vlaai!! Dat wordt weer een paar kilometers extra hardlopen!!

Nadat we eerst genietend ons kopje koffie dronken en meneer Dejong nog een beangstigende hoestbui kreeg omdat hij zich verslikte in een hapje lucht, werd als eerste geïnformeerd naar de gezondheid van onze gastheer en gastvrouw. Mevrouw Dejong is nog kwiek en bedrijvig. Meneer Dejong is wat minder na een val door, naar alle waarschijnlijkheid, een kleine TIA. Maar er werd toch nog reikhalzend uitgekeken naar de verlenging van het rijbewijs.

Ook hier kwam meteen al de recente brief (van Verdonschot *red.*) ter sprake. De vele vragen die waren gerezen bij het lezen van die brief, kwamen nu ter tafel en werden door ons geduldig en duidelijk beantwoord en daar waar nodig was, uitvoerig toegelicht. De verontwaardiging werd groter naar mate er meer en meer duidelijkheid in het geheel kwam. Meneer en mevrouw waren van mening dat door toedoen van bepaalde leden van het bestuur het nu wel afgelopen was met 2-6RI. Dat het onvoorstelbaar was dat er geen openheid in de financiële toestand van de

kas werd gegeven en dat er absoluut geen sprake was van een democratische stemming bij het zo genaamde ontslag. Want hoe kan je nog iemand ontslaan als jezelf niet eens in een bestuur zit. Democratisch? Je reinste kolder! Toch hebben wij het gesprek naar een ander onderwerp gestuurd. Want het is niet leuk om steeds weer de mensen zo verontrust te moeten zien. Meneer en mevrouw Dejong verbleven tot vrij recent heel veel in het buitenland. Op plantages in Indonesië en Suriname. Veel souvenirs van die tijd zijn nog in het huis te zien. Meneer Dejong kon kort en bondig vertellen en wist zo een mooi beeld te schetsen over zijn leven voor, tijdens, en na 2-6RI. Mevrouw Dejong vulde op haar informatieve wijze de verhalen aan. Regelmatig kwam ook 2-6 RI weer aan bod. Tja, en al is het dan nog zo gezellig, er moet toch een keer gedacht worden aan de terugreis. Zo een reis vanuit het Zuiden weer terug naar het Westen des lands is ook niet even aan te fietsen. Familie Dejong vond het niet leuk om op de foto te gaan, dit vanwege de vader van mevrouw Dejong. Haar vader was fotograaf en zij heeft een afkeer gekregen om op de foto te moeten. Meneer Dejong wilde niet alleen op de foto, want hij was geen weduwnaar! Prachtig argument. Vandaar maar een kopje koffie als illustratie bij dit verslag. Uitgezwaaid en bewegwijzerd door mevrouw Dejong aanvaardden wij de thuisreis. Meneer en mevrouw Dejong, ook u beiden heel hartelijk bedankt voor de gastvrije ontvangst.

Kazernebezoek

Op 11 juni zijn we op bezoek geweest bij de van Brederode/Lunettenkazerne geweest om de reünie van september te bespreken. Omdat wij vroeg genoeg uit de veren zouden zijn deze dag, plakten wij er meteen een bezoek bij een sobat aan vast. Een afspraak met een sobat was snel gemaakt.

Bezoek aan sobat G. de Groot in Vught.

Aansluitend op 11 juni zijn we op de koffie geweest bij sobat Gerrit de Groot in Vught. Aangezien maanden geleden door Verdonschot was beloofd om bij deze sobat in het ziekenhuis/verzorgingshuis op bezoek te gaan, maar die dat niet heeft gedaan, hebben Joop en Marianne de inmiddels uit de verpleging ontslagen sobat de Groot lekker in zijn eigen huis opgezocht. Sobat de Groot zorgde voor een hartelijke ontvangst met zelfgebakken warme cake en koffie. Natuurlijk hebben wij over zijn gezondheid gesproken. Het herstel verloopt nog veel te traag naar de zin van sobat de Groot, maar hij is blij dat hij weer thuis is. Met hulp kan hij het nog best redden in zijn eigen flat. En wat een flat. Prachtig uitzicht, mooi balkon en ruim van opzet.

Met een hapje erbij hebben we de fotoalbums bekeken, wel drie stuks, en de verhalen gehoord die erbij horen. Zo is er heel wat geschiedenis van 2-6RI verteld. Ook hebben we de prachtige schilderijen bekeken die sobat de Groot zo enorm

kunstig heeft geschilderd. In zijn eigen atelier in de flat heeft hij heel wat doeken gemaakt en menig familielid heeft een echte "de Groot" aan de muur hangen. Ook ik mag mij vanaf het bezoek de trotse bezitter noemen van een heuse "de Groot" noemen.

Natuurlijk werd ook over het voortbestaan van 2-6RI gesproken. Over het nut van een grote T-brigade-reünie konden we het niet eens worden. Sobat de Groot is het wel met doelstelling eens dat, zeker nu het voor veel sobats steeds moeilijker wordt om aan de reünie deel te nemen, het fijn is dat er bij de sobats thuis een bezoek wordt afgelegd.

Wat ook verheugend is om te horen, is dat ook hier het boekje Sepatoe Roesak zo graag gelezen wordt. Joop wilde eerst niet geloven dat de sobats bij wijze van spreken op een klapstoel bij de brievenbus zaten te wachten voor het boekje. Maar nu hij het van de sobats zelf hoort, is ook hij overtuigd dat het van groot belang is dat het boekje blijft verschijnen. Gegevens zijn weer uitgewisseld over de sobats van 2-6RI en wetenswaardigheden genoteerd. Zelfs lectruur ter leen meegekregen. (en al weer teruggestuurd!) Weer hebben we een heel fijne middag gehad, maar gezien het fileprobleem moesten wij er rekening mee houden weer bijtijds richting Rotterdam te vertrekken.

Meneer de Groot, heel hartelijk bedankt voor de fijne ontvangst en we hopen dat u snel zult herstellen. Wellicht kunnen we u volgend jaar weer samen met uw dochters op onze reünie begroeten.

Het 60 jarig bestaan Regiment Limburgse Jagers. Donderdag 1 juli 2010

Vanwege mijn onderscheiding met de Antoni-waardering werd ik met partner, in mijn geval dus Joop, door de commandant en de Stichting Regiment Limburgse Jagers uitgenodigd om in Roermond aanwezig te zijn bij de onthulling van een plaquette op het monument voor de Ernst Casimirkazerne.

De plaquette verwijst naar de oprichting van het Regiment Limburgse Jagers in de Ernst Casimirkazerne op 1 juli 1950. De naam Limburgse Jagers werd gekozen door Luitenant-kolonel J.L.H.A. Antoni, die van 1948 tot 1950 commandant was van het 2e en 6e regiment Infanterie en op 1 juli 1950 de eerste commandant werd van de Limburgse Jagers.

De dag begon al met de reis naar Roermond. Een prachtige zonovergoten dag met hoge temperaturen lag voor ons. Met open dak zoefden wij met de auto vanuit het Westen naar het Zuiden des Land.

Na een ontvangst met een kopje koffie in Foroxity van het Designer Outlet Roermond was er een expositie militair materieel op het Kazerneplein, een doorlopende videopresentatie R.L.J., een expositie Historische Collectie L.B.J. en de stand van L.B.J.

De plechtigheid werd muzikaal omlijst door verscheidene optredens van Reünie Orkest Limburgse Jagers.

Na toespraken van de kap.b.d. de heer v.d. Ploeg, de heer N.Vroom, voorzitter Stichting Limburgse Jagers, Generaal-Majoor M.C. de Kruif (Regimentsoudste) en de burgemeester van Roermond de heer H. van Beers was, in het bijzijn van de burgemeester van Weert, de heer Niederer en de monsieur van Roermond, om 13.00 de onthulling van de plaquette.

Meteen na het spelen van het Wilhelmus, volgde het Regimentslied, waarbij traditiegetrouw door militairen met de baret en door burgers met een witte zakdoek wordt gezwaaid. Het werd een vrolijk gewapper. Kort na het officiële gedeelte kreeg ik nog de kans om een kort gesprek met Generaal-Majoor de Kruif en Kolonel R. van Harskamp (waarnemend regimentscommandant) –zie foto- aan te gaan en kon ik vermelden dat ik een verslag met foto van de onthulling op de website en in het eerst komende exemplaar van de Sepatoe Roesak zal plaatsen.

Na gebruik te hebben gemaakt van de lunch en nog gesproken te hebben met o.a. luit.kol.b.d. de heer Tummers, de heer Vroom en de heer de Leeuw hebben we de raad van burgemeester H. van Beers opgevolgd en de winkels in het Designer Outlet en de binnenstad van Roermond bezocht.

De Phaffdag van de Limburgse Jagers en bezoek sobat J.v.d.Corput

Elk jaar organiseert de Stichting Regiment Limburgse Jagers, in samenwerking met de Commandant van het Regiment Limburgse Jagers, de Phaffdag. Een eerbetoon aan de oprichting van het Stamregiment op 23 november 1813 door de kolonel Phaff. Op 19 november werd ook het 60-jarig jubileum Limburgse Jagers gevierd. Marianne was samen met haar echtgenoot Joop door de overste uitgenodigd om deze dag op de Van Hornekazerne in Weert bij te wonen. Na ontvangst met koffie en Limburgse vlaai in het bastion en de officiersmess werd het gezelschap verzocht om zich te verplaatsen naar de filmzaal alwaar een deel van het programma zou plaatsvinden.

Na het hartelijk welkom aan o.a. de hulpbisschop Everardus de Jong, provinciaal kabinetschef Jo Stijnen, oud-gouverneur baron Berend-Jan Van Voorst tot Voorst, loco-burgemeester Anton Kirkels en de militaire staf van de landmacht commandant landstrijdkrachten luitenant-generaal Rob Bertholee luisterden wij naar de toespraken. Tevens waren er uitreikingen van de Antoni-waarderingen. Een speciaal muziekwerk, het koraal 'Salute tot a friend' van componist Marc van Delft, werd gepresenteerd.

De koraal is speciaal gecomponeerd als eerbetoon aan de gesneuvelden en gewonden van de missies en als een hulde aan het thuisfront en de vrienden van iedere uitgezonden soldaat. Bovendien ging deze dag ook het digitale canon van de Limburgse Jagers on-line. Deze canon werd geïnitieerd door Luitenant-generaal b.d. P. Huysman en is ontworpen door medewerkers van het Nederlands Instituut voor Militaire Historie in samenspraak met de regimentscommandant en de Stichting Regiment Limburgse Jagers. De canon laat in twee delen zien het parate onderdeel van het Regiment Limburgse Jagers en de diverse tradities worden beschreven binnen het Regiment Limburgse Jagers. Het canon is op de computer te bekijken op de volgende link:

http://www.defensie.nl/nimh/geschiedenis/canons/regiment_limburgse_jagers

Na deze programmaonderdelen binnenshuis werd iedereen verzocht naar buiten te gaan voor de herdenking gevallen van het Regiment Limburgse Jagers en haar Stamregimenten en de uitvoering van de koraal door het reünie orkest Limburgse Jagers. Ook hier werden nog toespraken gehouden, o.a. door overste Klein Schaarsberg. Al met al een prachtig mooie herdenking met het nieuwe muziekstuk. De koraal verwoordt precies alle emoties. Het verdriet, volharding en triomf.

Een lunch werd na alle buitenactiviteiten aangeboden in het Bastion, de erwtensoep smaakte uitstekend. Later op de dag werd verder gegaan met het programma. Een lezing Uruzgan en Documentaire mei 1940 met uitleg. Na nog een gesprek te hebben gehad met overste Klein Schaarsberg en de voorzitter Stichting Limburgse Jagers, Nico Vroom, was voor ons de dag bij de Limburgse Jagers ten einde gekomen.

In overleg met onze coördinator nazorg Marijke de Jong was al besloten om tijdens deze dag ook een sobat in de buurt van de kazerne te bezoeken.

Hiermee sloegen wij meteen twee vliegen in een klap voor het zelfde geld. We zijn zuinig met het geld van de Sobats!

Aangezien de sobats die woonachtig zijn in of in de omgeving van Weert deze dag tot hun spijt geen bezoek konden hebben, werd op de terugreis Breda aangedaan om sobat Jan van de Corput te bezoeken.

Sobat van de Corput was twee jaar niet meer op de reünie geweest vanwege zijn gezondheid. Hij had ons laten weten dat hij een bezoek heel fijn zou vinden. Aangekomen bij de woning van sobat van de Corput zagen wij al dat wij reikhalzend werden verwacht. Gastvrij werd de voordeur geopend nog voordat wij de auto hadden stilgezet. Meneer van de Corput was naar mijn mening enige centimeters gekrompen nadat ik hem de laatste keer op onze reünie mocht verwelkomen. Hij beaamde dat.

Binnen brandde de kachel lekker en na gezamenlijk een kopje koffie te hebben gezet, gingen wij aan de grote tafel zitten. Een doos heerlijke snoepertjes werd aan sobat v.d. Corput overhandigt. "Dat zal best op gaan", aldus vrolijke Sobat Jan.

Natuurlijk informeerden wij naar de gezondheid van sobat v.d. Corput. Het is niet allemaal van een leien dakje gegaan in de loop van zijn leven qua zijn gezondheid.

Het heeft er tot meerdere malen om gespannen of Jan v.d. Corput wel zo oud zou worden als dat hij nu is. Gelukkig heeft zijn ijzeren wil en tijgermoed hem iedere keer weer behoed voor het "vervroegde afzwaaien". Ondanks dat hij steeds meer moeite heeft met lopen, blijft sobat v.d. Corput o.a. ook nog steeds de was voor zijn zoon doen. Geweldig toch. En iedere zaterdag maakte sobat nog een stevige pan macaroni voor zijn zoon. Nu is dat helaas voorbij. Lang in de keuken staan is niet meer mogelijk.

Na het gesprek over de gezondheid kwam de hond Astor ter sprake.

Sobat v.d. Corput mist zijn makkertje, zijn kameraad, nog iedere dag! Twee jaar geleden kwam zijn hond te overlijden en sindsdien is een beetje de lol uit zijn leven verdwenen. De huishoudelijke hulp is een grote steun voor hem geweest. Zij heeft hem na het overlijden van zijn hond er toch weer bovenop geholpen. Sobat v.d. Corput die nog drie keer in de week zelf zijn boodschapjes doet, moet daarna wel goed rust nemen. Helaas loopt hij niet meer zoveel en zo goed als twee jaar geleden met zijn maatje.

Natuurlijk kwam het gesprek ook op 2-6RI.

Ik heb enige tijd geleden nog een prachtige brief van sobat van de Corput gehad betreffende het tragisch sneuvelen van soldaat Kroon. Ik heb zijn verhaal al een tijdje op de website staan. Zichtbaar geëmotioneerd liet sobat v.d. Corput de tatoeage zien die Kroon op de arm van sobat van de Corput had gezet. Een tastbare herinnering aan een gesneuvelde makker van 2-6RI.

Naar de andere makkers werd geïnformeerd en wie er nog op de reünie waren geweest en hoeveel leden wij nog hebben. Geduldig hebben wij alle vragen beantwoord. Ook hebben wij heel wat verhalen gehoord van sobat v.d. Corput. Over de kampongs, liefde, patrouilles, makkers en het hospitaal. Want ook daar in Indonesië bleef sobat v.d. Corput niet vrij van ziekte. Wij vervielen van het ene verhaal in het andere. Het een nog smeüger dan het andere.

Niet alleen over zijn tijd in Indonesië kan meneer v.d. Corput smakelijk vertellen, zijn dagelijkse belevenissen liegen er ook niet om.

Wij hebben genoten deze middag evenals sobat van de Corput zelf, want hij zou ons graag de volgende dag weer op de koffie willen hebben. Helaas, werkzaamheden noodden ons het bezoek te moeten beperken tot deze dag.

Tot onze grote verrassing werd ons bij het afscheid nog een donatie van € 60,- euro gedaan voor de kas. Wij hebben sobat van de Corput verzekerd dat zijn bijdrage weer goed besteed gaat worden. Gezien de kosten van het verzenden voor dit boekje, kunnen we zeggen dat de donaties van harte welkom zijn.

Sobat Jan van de Corput, hartelijk bedankt voor de fijne ontvangst bij u thuis.

In gesprek met Mevrouw Spoor- Dijkema.

Al jarenlang wordt ons boekje 'SEPTAOE ROESAK' ook gestuurd naar Mevrouw Spoor. Wij vroegen ons af hoe het mevrouw Spoor gaat en of zij nog steeds binding heeft met Nederlands-Indië en de toenmalige troepen. Het antwoord op deze en andere vragen kunt u lezen in het navolgende stuk.

„Het is me eens overkomen dat ik mensen hoor praten ‘ik ken die vrouw ergens van’ om even later een emotionele oud-strijder te begroeten. Ook mensen die in

contractpensions hebben gezeten en die zich nog alles herinneren, houden me aan. En ik ken ze vaak niet meer.”

Een gesprek met mevrouw Mans Spoor-Dijkema is een terugblik op een zeer bewogen leven. Ze is nu 95 jaren.

Haar benen willen dan wel niet meer zoals vroeger, maar helder denken kan ze nog prima.

Ze verkeerde in de jaren veertig in hoge regeringskringen omdat ze twee jaar was getrouwd met generaal Simon Hendrik Spoor, de immens populaire commandant van het leger in de nadagen van Nederlands-Indië. Hij overleed op 47-jarige leeftijd op 25 mei 1949 en rust te midden van 'zijn' jongens op één van de erevelden ver overzee. Een gesprek.

Tegenover een geïnteresseerde bezoeker wil ze best haar verhaal kwijt. Of ze nog veel bezoekjes brengt aan oud-strijdersverenigingen of koempoelans waarbij oud KNIL-er's elkaar treffen? „Nou nee,” zegt ze, „mijn gezondheid laat het niet helemaal meer toe. Ik bekijk of het in mijn vermogen ligt. Bovendien: vaak ken ik niemand meer. Laatst nog, was ik op Bronbeek waar KNIL officieren kwamen. Ik zag geen enkele bekende! Nu moet u ook rekenen: de kring van officieren rond mijn man, daarvan was de laagste in rang een luitenant-kolonel. Al die mannen zijn er niet meer.” Bij 'de troep' heeft Mans Spoor een enorme populariteit opgebouwd. „Bij de eerste politionele actie mochten onze vliegtuigen niet meer in India landen. Dat vond ik zo vreselijk. Op die manier kon het thuisfront niet meer op de hoogte worden gehouden. Mijn man werkte toen veel thuis en ik zei tegen hem: we moeten de Radio Strijdkrachten inschakelen. Hij belde de regeringsvoorlichtingsdienst met de mededeling: Mans heeft weer een brainwave!” Het ging snel: ze deed een stemtest en voordat ze het wist zat ze op de korte golf en werd zo de verbinding met het moederland. In de uitzending meldde ze dat ze die of die gewonde had gesproken en sprak hoe het met hem ging. Eerst was ze elke avond te beluisteren, later werd het teruggebracht naar drie- en tweemaal per week. „Ik kreeg veel reacties en ook veel ontroerende brieven.” Zelfs toen de postverbinding was hersteld, ging ze door met haar radiopraatjes. Nu nog spreken veteranen over haar bezoek aan de hospitalen waar ze lagen.

Groetenplaatjes

Vóór, maar vooral ná de Tweede Wereldoorlog maakten veel mensen gebruik van de mogelijkheid om bij de Bijenkorf, V&D of een plaatselijke particuliere radiostudio gesproken brieven op te nemen op een klein aluminium- of kartonnen plaatje. Dit waren de zogenaamde 'groetenplaatjes'; korte boodschappen, vaak uitgesproken door het hele gezin, zodat de stemmen van vader, moeder, broers, zussen of verloofden te horen waren.

"Hallo Gert, hier komt de stem van je vader uit de luidspreker. Leuk hè, zo de stem te kunnen horen! De vakantie is nog niet teneinde maar dat gaat nog lukken hoor. Wel jammer dat we minder goed weer gehad hebben. De hartelijke groeten van de hele familie."

De boodschappen op de grammofoonplaatjes stelden vaak niet veel voor, maar de emotionele waarde ervan was groot; de verbondenheid met familie overzee werd er even door hersteld en dat was zeker in de periode 1945-1949 erg belangrijk. Ook de familieleden of soldaten in Nederlands-Indië stuurden grammofoonplaatjes op. Om die boodschappen op te nemen reed een speciale mobiele studio in Nederlands-Indië rond. Daarnaast had je in de uitzendingen voor de strijdkrachten het populaire groetenprogramma Contact met Thuis. En natuurlijk de veelbeluisterde berichten over de gewonden, uitgesproken door mevrouw Mans Spoor, de vrouw van generaal S.H. Spoor.

Acht jaar geleden besloot ze haar herinneringen op papier te zetten. Vier jaar terug kwamen memoires in boekvorm uit. „Ik deed het ook om allerlei praatjes uit de wereld te helpen. Daar werd ik soms doodmoe van. Mijn man zou een fascist zijn geweest en ook over zijn dood deden allerlei verhalen de ronde. Hij zou tijdens een gevechtsactie zijn omgekomen en weer in een ander verhaal was hem iets aangedaan, kreeg ik te horen. Niets van dat alles. Hij is na een hartaanval overleden. Thuis aan het Koningsplein in Batavia.” Oververmoeidheid, daaraan wijt Mans Spoor zijn heengaan. „We werkten bijna dag en nacht. Eerst was het met Van Mook. Die ging weg en Beel kwam. Die klopte op de vreemdste uren aan. Maar die man kon het ook niet helpen, hij was ook maar in een onbekend land geplaatst. Mijn man en ik wilden al terug naar Nederland.

Vier maanden na het overlijden van haar man kwam ze terug in Nederland. Dan begint een lange zoektocht naar de zin van het bestaan, want het liefst was ze meegegaan met haar geliefde die ze in Australië had leren kennen. Ze opende op verzoek van staatssecretaris Fokkema Andree een kantoor in Den Haag voor opvang van KNIL'ers, stond ook nog even voor de klas. Vervolgens ging ze naar Zuid-Frankrijk en zette begin 1962 in Spanje een Indisch Dorp op dat onder de naam El Atabal nog steeds bestaat. In 1975 kwam ze naar Soest.

Mans Spoor was april 2009 in Bronbeek om de onderscheidingen van haar man over te dragen. Hij overleed plotseling in mei 1949.

„Je wordt ouder en ik dacht, ik ga het schenken. Want waar komt het anders terecht? Dit lijkt mij een goede plek." Commandant kolonel Cees Bolderman was het daar mee eens. „het komt in onze vaste collectie." Het zijn verschillende onderscheidingen die nu zijn overgedragen. Onder meer het Commandeurskruis in de Oranje Nassau-orde, Ridder Nederlandse Leeuw, de Militaire Willems Orde, het Oorlogsherinneringskruis Indië 1941-1943, Ereteken Orde en Vrede met de jaargespens van 1945 tot en met 1949, Mobilisatiekruis 1914-1918, het Kruis voor Officieren voor langdurige dienst en de Medal of Freedom, de Bronzen Pijl. „Daar was mijn man het meest trots op. Die droeg hij altijd. Hij kreeg hem van de Amerikanen."

Spoor, Simon Hendrik, legercommandant in Nederlandsch-Indië (Amsterdam 12-1-1902 - Batavia 25-5- 1949). Zoon van Andreas Petrus Spoor, concertmeester en dirigent Concertgebouworkest, en Catharina Petronella Jautze. Gehuwd met Hermanna Trijntje Dijkema op 3-4-1947.

Spoor doorliep na het middelbaar onderwijs in Den Haag de kadettenschool te Alkmaar en de Koninklijke Militaire Academie (KMA) te Breda. In 1923 volgde de benoeming tot tweede luitenant der infanterie, en was vanaf 1924 op Borneo gedetacheerd. Van 1929 tot 1932 studeerde hij aan de Hogere Krijgsschool in Den Haag. Na twee jaar bij de Generale Staf te Bandoeng te hebben gediend, werd hij in 1934 docent strategie en tactiek aan de KMA te Breda. Vanaf 1938 verbleef Spoor opnieuw in Indië, onder meer als Hoofd van de afdeling Politieke Zaken van de Generale Staf en als docent oorlogsrecht en Indisch noodrecht aan de Hogere Krijgsschool te Bandoeng. Ook was hij militair med.

Na de overgave van Japan was Spoor enige tijd voorstander van een gemilitariseerd gezag over Nederlandsch-Indië, maar de civiele autoriteiten, met aan het hoofd de It.-gouverneur-generaal H.J. van Mook, zouden de overhand

behouden. Na de splitsing van de functie Bevelhebber Strijdkrachten Oosten in aparte commando's voor leger en vloot, werd begin 1946 een verjonging aan de top van de legerleiding doorgevoerd, waarmee de regering een soepeler aanpassing aan de gewijzigde omstandigheden in Indië hoopte te bereiken. Bij Koninklijk Besluit van 19 januari 1946 werd de toen 44-jarige Spoor benoemd tot legercommandant in Indië met de rang van tijdelijk lt.-generaal. Op 31 januari 1946 nam hij het commando over van de It.-generaal L.H. van Oyen. De ongeveer even oude generaal-majoor D.C. Buurman van Vreeden, evenals Spoor oud-stafofficier van het KNIL, werd hem in maart 1946 als Chef Staf toegewezen.

Operationeel viel de legercommandant in Indië tot najaar 1946 onder het geallieerde South-East Asia Command, dat slechts geringe aantallen Nederlandse militairen op Java toeliet, voorshands alleen in nauwe corridors bij Batavia, Semarang en Soerabaja. Vanaf september 1946 vereiste de integratie van de uit Nederland overkomende troepen in die van het KNIL een omvangrijke en moeizame organisatie.

In januari 1947 verbleef Spoor enige weken in Nederland ter bespreking van de als gevolg van de talrijke bestandsschendingen verslechterde militaire situatie.

Aangezien de politieke onderhandelingen stagneerden en de financiële positie van Nederland geen slepend conflict kon verdragen, werd medio 1947 besloten tot militaire actie tegen de Republiek Indonesië. De eerste politieke actie, die van 21 juli tot 4/ 5 augustus 1947 onder de codenaam Product werd gevoerd, beoogde primair het terugwinnen van economisch belangrijke gebieden op Java en Sumatra. Deze doelen werden vlot bereikt, maar de bezetting van de republikeinse hoofdstad Djokja werd de legerleiding niet toegestaan.

Omdat ook in de loop van 1948 de bestandsschendingen bleven voortduren, drong de legerleiding aan op hernieuwde militaire actie ter liquidering van het republikeinse bolwerk Djokja. Een tweede politieke actie werd gevoerd van 18 december 1948 tot 5 januari 1949: daarbij werd Djokja vanuit de lucht bezet en konden de republikeinse leiders als Soekarno en Hatta geïnterneerd worden. Nu begin 1949 geheel Java was bezet, vereiste het onder controle houden van de veroverde gebieden voortdurende activiteit van de Nederlandse troepen. De ontruiming van Djokja in mei 1949 was echter geen militaire noodzaak, maar een aan Nederland bij het Van Roijen-Roem-akkoord afgedwongen politieke concessie. Spoor heeft toen de tot rebelleren geneigde legerofficieren in Djokja ervan weten te overtuigen dat de militairen het beleid van de burgerlijke autoriteiten hoe dan ook dienden te volgen.

Op 23 mei 1949 werd Spoor tot generaal bevorderd. Dezelfde dag werd hij plotseling ernstig ziek en overleed twee dagen later te Batavia.

Generaal Spoor, die van zijn vader een gedegen violopleiding ontving, was méér dan een kundig en populair officier: als legercommandant was hij tevens hoofd van het departement van Oorlog te Batavia, een functie waarin hij meermalen blijkt heeft gegeven ook over de nodige politieke kwaliteiten te beschikken. Hij zag in, dat enerzijds militair wenselijke en anderzijds politiek haalbare opties tegen elkaar afgewogen dienden te worden. Hoewel in bepaalde situaties voorstander van een hardere lijn, heeft Spoor in de kritieke jaren 1946 tot 1949 het door de politici uitgestippelde beleid loyaal uitgevoerd.

Ingezonden bericht.

De geschiedenis van het kapotte schoentje vanuit Steenbergsperspectief

Op verzoek van sobat Ad van Hooijdonk maak ik van de gelegenheid gebruik om alle geïnteresseerden in de historie van I-6 RI en II-6 RI via deze weg te informeren over een belangwekkend project.

Een korte introductie; Ik ben een 40-jarige amateur historicus. Sinds 2004 ben ik, zoals dat heet, 'op' de Welberg neergestreken. Kort na de verhuizing heb ik mijn passie voor militaire geschiedenis verlegd van het Zeeuws-Vlaamse, mijn geboortegrond, naar het West-Brabantse. In 2009 verscheen mijn eerste boek; 'Vijf dagen in november'. Een gedetailleerde studie naar de bevrijding van Welberg en Steenbergen in november 1944. Alle exemplaren waren binnen een mum van tijd uitverkocht. Er was en is blijkbaar toch nog steeds interesse naar lokale historie.

Tijdens het onderzoek kwam ik natuurlijk in aanraking met enkele lokale veteranen van de O.D., bewakingstroepen en vervolgens I-6 RI en uiteindelijk II-6 RI. Met name Goort Helmons, Adam de Nijs en Rinus Sulkers bleken erg goede bronnen van informatie. Ze hebben mij besmet met het kapotte schoentjes virus vermoed ik. Familieleden van inmiddels overleden sobats hebben me ook enorm geholpen. Zo heeft Thomas Geers zijn verhaal op tape gezet, zodat het nu via de familie in de openbaarheid kan worden gebracht.

Na het succes van het eerste boek en de schat aan fascinerende informatie die inmiddels voorhanden was over de periode van na de bevrijding, besloot ik een vervolg te maken met als werktitel 'Oorlogswinter in Steenbergen'. Uiteraard liep een en ander compleet uit de hand, omdat na archief bezoeken bleek dat de hoeveelheid informatie gewoonweg overstelpend was. Met name het archief van de districtscommandant van het Militair Gezag in Bergen op Zoom, Majoor Houtzager, is fascinerend. De bedoeling is om in het nieuwe boek te beschrijven hoe de mensen hun leven weer op probeerden te pikken tussen het puin en in een tijd van extreme schaarste. Ik kan u vertellen dat uit de rapporten en brieven in het archief blijkt dat zowel het beste als het slechtste in de mensen boven kwam en dat ik nu begrijp waarom weinig mensen er over wilden praten. Ik ben blij dat ik een en ander niet heb meegemaakt.

In ieder geval, de O.D. en bewakingstroepen in Steenbergen, o.b.v. Sgt-Maj. Bastiaansen, waren oorspronkelijk als hoofdstuk voorzien in het boek. Eveneens een schets van de oprichting van het nieuwe Nederlandse leger vanuit de N.B.S. (Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten) met in het bijzonder de oprichting van I-6 RI. Vervolgens de dienst van de groep 'lange verband-acters' aan het Hollands – Diep met de nadruk op de groep onder Sergeant Majoor Pals aan de Noord-Schans bij Klundert. Door de paar sobats die nog in Steenbergen en omstreken leven werd de vervolg periode in Indonesië echter goed zichtbaar en begreep ik dat deze historie onlosmakelijk is verbonden met de gebeurtenissen in Steenbergen. U begrijpt het al vermoed ik; een extra hoofdstuk was geboren. Om een en ander beheersbaar te houden, besloot ik om alleen de vierde compagnie te beschrijven.

Dit is namelijk de compagnie waar de lokale Steenbergse jongens dienden.

Archief materiaal, interviews en het dagboek van Johan Cats vormden tot nu toe de belangrijkste bronnen om het verleden te doen herleven.

De doelstelling is om het leven van de gemiddelde sobat van de vierde compagnie in Malakka, Semarang, buitenpost Persilan, Salatiga en buitenpost Dadap Ajam tot in detail te reconstrueren. Naast de militaire tactische gebeurtenissen wordt ook getracht de geestestoestand van de jongens te reconstrueren. Tot nu toe beslaat het document een pagina of tachtig en het breid zich langzaam uit. Het aantal foto's dat gebruikt gaat worden zal in de honderden lopen en het aantal pagina's met tientallen procenten doen toenemen. .

Op dit moment lopen mijn gedachten richting het apart publiceren van het werk over 4 II-6 RI, afzonderlijk van de informatie over de burgers in Steenbergen. De omvang en inhoud is dusdanig dat een aparte publicatie van interesse wordt. Omdat e.e.a. in de avonden en weekenden gebeuren moet u niet verwachten dat het werk het komende jaar klaar is. Ik vermoed dat er nog wel heel water door de Steenbergse Vliet vloeit voordat ik klaar ben. U geduld zal hopelijk ergens in 2012 of 2013 beloofd worden met een publicatie over de historie van 4 II-6 RI.

Omdat de publicatie nog lang op zich zal wachten en de sobats op leeftijd zijn, wil ik graag via de Tijgerkrant regelmatig stukjes uit het toekomstige boek presenteren. Dit geeft u de gelegenheid het te becommentariëren en eventueel uit te breiden.

Als er sobats zijn van de vierde compagnie dan hoop ik dat u wilt assisteren. Als u de beschikking heeft over een dagboek(en), brieven, fotos en weet ik niet wat waarin verhalen staan of zaken voorkomen die relateren aan de vierde compagnie, wil ik er graag gebruik van maken. Na gebruik krijgt u alles retour. Als er info is die alleen anoniem gepubliceerd mag worden dan kunt u dit aangeven. Ik zal mij daar zeer strikt aan houden.

Robert Catsburg, Corneliusstraat 2, 4651 XP Welberg 0167-560412
Email: r.w.catsburg@gmail.com

60 jarige huwelijksjubileum

Op 11 mei 2010 was het 60 jaar geleden dat sobat J. Princen uit Nijmegen het jawoord gaf aan zijn bruidje. Dit heugelijke feit werd in familiekring gevierd. Eerst thuis en later op de dag werd het bruidspaar bij hun dochter thuis geheel in de watten gelegd. Mevrouw Princen was net uit het ziekenhuis, herstellende van een longontsteking. Dubbele feestvreugde in huize Princen dus.

Hoewel de anderen tijdig voor de breuk op de hoogte waren gesteld van dit heugelijk feit, is er door hen geen enkele ruchtbaarheid aan dit jubileum gegeven. Sterker nog, er is namens hen niet eens een felicitatie gestuurd. Het bleek dat zelfs de gebruikelijke donatie niet was overgemaakt. Het bestuur had wel kenbaar gemaakt dat zij op 11 mei voltallig aanwezig zou zijn bij het 60jarig huwelijksfeest van Menno v.d. Wetering en zijn Elly.

Marianne en Joop hebben de nalatigheid goed gemaakt door het bruidspaar Princen wel te bezoeken en samen met de felicitaties ook een fleurig bloemenboekje gebracht. Wij hoopten dat het afgezette bestuur alsnog de gebruikelijke donatie door een der penningmeesters aan familie Princen zou laten overmaken. Hoewel Veldman tijdens een telefonisch contact met de heer Princen beloofde dat het geld zou worden overgemaakt, is dit geld tot op heden **nog steeds niet overgemaakt aan het echtpaar Princen.** Zo ziet u maar weer!

Felicitaties ook aan **familie van de Westen uit Tilburg**. In de loop van dit jaar kwamen wij te weten dat ook zij 60 jaar getrouwd waren op 15 december 2009. Onze kas was niet toereikend om hen de gebruikelijk donaties over te maken, bovendien was het nog de verantwoording van het oude bestuur. Natuurlijk zijn wel de oprechte geluukswensen telefonisch aan het bruidspaar overgebracht.

Ook 60 JAAR GETROUWD!

Zoals u hebt gelezen in de voorgaande aankondiging, was sobat Princen niet de enige jubilaris.

Menno v.d. Wetering en zijn Elly mochten zich op 10 mei 2010 als diamanten echtpaar betitelen. Dat deze dag met een groot aantal sobats gevierd zou worden, was het bruidspaar zich in het geheel niet bewust.

Zelf wilde het echtpaar deze dag voorbij laten gaan, maar de kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen vonden dat zo iets niet kon.

De viering van deze heugelijke dag vond plaats in het veteranenhuis

"De Treffer" in Eindhoven. Samen met veteranen, familie en vrienden werd later op de middag genoten van een uitstekende rijstmaaltijd.

Medegedeeld was door Verdonschot dat er een cadeaubon werd overhandigd. Marianne had van Menno v.d. Wetering een uitnodiging via het secretariaat en een persoonlijke uitnodiging ontvangen, maar Verdonschot vond het niet nodig dat zij ook aanwezig zou zijn.

Marianne had deze dag vrijgemaakt om sobat Princen te bezoeken. Aangezien zij wel een heel speciale band met Menno v.d. Wetering heeft i.v.m. haar bemiddeling in het oplossen van het eigen vuur trauma van Menno, bezocht zij later op deze dubbele feestelijke dag ook het bruidspaar van de Wetering. Zij bracht haar persoonlijke en secretariële felicitaties.

Maar wat een verrassing! Wat bleek? . Het voltallig **afgezette** bestuur inclusief ere lid Gerrit van Gils was aanwezig en speelde het spel als zijnde het bestuur van 2-6RI. Het had deze afgezette bestuurders gesierd als zij in de ochtend ook de moeite hadden genomen om familie Princen zo voltallig te bezoeken. Maar helaas! Zo ziet u maar dat discriminatie in alle geledingen voor komt!

Overleden sobats

Sobat A. Litjens uit Sittard

Geboren 1 april 1924 en overleden op 24 maart 2010

Sobat P.H. Marx uit Sittard

Geboren 17 februari 1925 en overleden op 31 maart 2010

Sobat H. Claessens uit Weert.

Geboren 22-1-1925 en overleden op 25 juni 2010

Sobat H.W. van Weert uit St.Michiels Gestel
(broer van gesneuvelde van Weert).overleden op 25 juni 2010

Sobat H.E. Broekkamp uit Zaandijk.

Geboren op 13-1-1927 overleden in september 2010

Sobat R. Wagmaeker uit Klein Morree Zuid Afrika.

Geboren 18 februari 1928 en overleden op 14 september 2009

Sobat J.M.van Blerck uit Made.

Geboren 3-11-1926 overleden op 30 september 2010

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

2-6R.I. respect tot het einde en verder

Overlijdensbericht uit Afrika.

Mej.G.Nagelmaeker,
Wagenaarstraat 22,
Monte Vista
7460
Suid Afrika.

Geagte Marianne,

Ek weet nie of ek nou vir die regte persoon skryf nie, maar ma Vader het 'n boekie van jullie ontvang is toe deur gestuur na mij toe. Ek is sijn oudste dogter.

Ek wil jullie net in kennis stel dat mij Vader, R.A. Nagelmaeker te Moorreesburg overlede is die 14 september 2009. Baie dankie vir al jul moeite om altijd vir hem die boekie te stuur.

Voorspoed met jul goeie werk

Gebore 18 augustus 1921- Overlede 14 september 2009

Gerda.

ODE AAN DE VETERAAN

Wees welkom, veteraan,
weldadig doet het aan
met vrouw, met vriend, met kind,
hier weer bijeen te zijn;
't is balsem voor de pijn,
die nooit genezing vindt.

Wat is het, veteraan,
dat jou vandaag doet gaan
naar 't mooie Limburgse Land?
't Is al zo menig keer
en telkens trekt jou weer
die sterke sobat-band

Want samen, veteraan,
voel je intenser aan
wat destijds is geschied.
Noem namen die je weet
- en die je nooit vergeet -
van hen, die je achter liet.

En, namen veteraan
die nooit verloren gaan,
bestand tegen de tijd,
worden tot vlees en bloed:
een sobat, sterk door moed
waarmee je samen strijdt.

Waarmee je, veteraan,
wacht loopt bij 't licht der maan
in de mystieke nacht;
alert op elk geluid,
dat tot je komt vanuit
die sterrenrijke pracht.

En jij weet veteraan,
wat hem is aangedaan;
zijn leven werd verwoest
Jij weet hoe 't is gebeurd
en hoe je hebt getreurd
maar toch weer verder moest

Want jij hebt, veteraan,
ook toen je plicht gedaan
daar in dat verre oord
Hij bleef op 't veld van eer,
jij keerde huiswaarts weer,
"cease fire" was het woord.

En toen kwam, veteraan
jouw schip in Holland aan;
welkom in 't vaderland!
Maar je merkte al gauw
Geen aandacht hier voor jou
geen uitgestoken hand!

Hoe zwaar ook, veteraan,
om troost te brengen aan
je sobat's ouderlijk huis
't Gevoel dat dit je geeft,
is schuld haast, dat jij leeft,
want hij komt nooit meer thuis.

En later, veteraan,
gezin, een nieuwe baan,
het leek zo goed, maar toch
miskenning en verwijt,
je raakt het niet meer kwijt,
en daaglijks voel je 't nog.

Daarom zal, veteraan,
altijd in jouw bestaan
herdenken noodzaak zijn.
't Besef - en dat nog 't meest -
't is niet voor niets geweest;
erkenning stilt de pijn.

Een troost is, veteraan;
sobats zijn heen gegaan,
maar toch nog steeds nabij
omdat, ondanks verdriet,
ons hart hen niet verliet
EN NOOIT VERGETEN WIJ!!

Gedicht van Annie Steenstra

Laatste mededelingen:

Vanwege de enorme drukte op het veteraneninstituut met de inschrijving van nieuwe (jonge) veteranen, heeft de heer Frank Marcus, directeur Veteranen Instituut, geen mogelijkheid gehad een stukje in deze Sepatoe Roesak te schrijven zoals hij had beloofd.

Wij rekenen er op dat artikel in het volgende boekje te kunnen plaatsen. De verwachting is dat het volgende boekje in april/mei zal kunnen verschijnen. Dit natuurlijk met de onmisbare medewerking en steun van de sobats 2-6RI T-Brigade.

Onze volgende reünie hopen wij in **September 2011** te mogen houden. U hoort hier nader over in ons boekje van april/mei.

Joop en Marianne Pragt-Lankhuizen **bedanken** iedereen die hen hebben gelukgewenst met hun in oktober gesloten **huwelijk**. De reacties waren werkelijk overweldigend en hartverwarmend. Alleen daarvoor zouden wij het nog een keer overdoen.

De **portokosten** voor het verzenden van dit boekje komen, nu het daarvoor gedoneerde bedrag van sobat Carel Eversen verbruikt is, weer **op rekening van onze kas**.

Misschien is het goed te weten dat een boekje maken en verzenden al naar gelang de dikte tegen de **€ 5,- per stuk** kost.

Wij benadrukken dus nogmaals dat het voortbestaan van het boekje alleen doorgang kan vinden door donaties.

Laat het ons weten.

Zou u het leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite** komen? Laat het ons weten. Bel. Schrijf. Mail.

Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Heeft u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen u op de juiste weg te helpen.

Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met veel **adressen**.

Heeft u een **jubilea** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **speciale leeftijd**, wordt u nog **vader, grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het achterblad voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het antwoordapparaat, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

Allerlaatste en verheugende mededeling.

Terwijl dit boekje al bij de drukker gereed was, bereikte ons nog een bericht dat echt niet kon ontbreken in dit rijtje mededelingen.

Theo Eversen was zelfs bereid om voor dit bericht nog een nieuwe pagina te drukken! De persen werden weer opgestart en u ziet hieronder waarom!

Van de heer F.Marcus, de directeur van het veteraneninstituut, kwam op het laatste nippertje het bericht dat wij volgende jaar weer de gelegenheid krijgen om een reünie te organiseren.

Wij zijn heel verheugd hierover.

Wij kunnen u alvast vertellen dat wij de reünie van de **reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade** wederom in September zullen organiseren!

U kunt dus hier al rekening mee houden met het boeken van vakanties, reizen, familiebezoeken. Maar ook met het verzamelen van alle prijsjes voor weer een geweldige loterij. Wij gaan er weer voor en hopen dat u ook dat weer graag doet.

Theo Eversen, **je bent een kanjer en je gewicht in goud waard!**

Heel veel dank voor alle moeite die je hebt gedaan om toch nog dit bericht in dit superdikke boekje Sepatoe Roesak te zetten.

Nog niet eerder in de geschiedenis van 2-6 R.I. is het voorgekomen dat het boekje zo'n lijvig nummer is geworden.

Wij hopen dat u, na het lezen van dit fijne bericht, ook doordrongen bent dat het juist door mensen als Theo mogelijk is om door te gaan met ons werk voor de sobats van 2-6 R.I.

Maar donaties om dit allemaal uit te voeren zijn natuurlijk zeer belangrijk.

Wij hopen dat u heeft genoten van dit boekje Sepatoe Roesak.

Alle donaties zijn welkom, hoe klein dan ook.

Hartelijk dank namens alle sobats en bestuursleden van de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade.